І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... — Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 16. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 26-го СІЧНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JANUARY 26, 1972 No. 16. VOL. LXXIX.

НА УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В ГАРВАРДІ ВПЛИНУЛО ДОСІ $1,023,097.44; ДО ПОВНОГО ЗАВЕРШЕННЯ ОСЕРЕДКУ ЦИХ СТУДІЙ ПОТРІБНО ЩЕ $2,800,000.00; ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ТА ВИКОРИСТАННЯ НАЙКРАЩИХ МОЖЛИВОСТЕЙ У ЦЬОМУ РОЦІ ПОТРІБНО ЗІБРАТИ ПОЛОВИНУ З ЦЬОГО; ПЕРШИЙ ЕТАП ЗБІРКИ: $800,000.

ПРЕЗИДІЯ ФОНДУ КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА ТА ПРЕДСТАВНИКИ ГРОМАДЯНСТВА І МОЛОДІ ВІДБУЛИ СПІЛЬНІ НАРАДИ, РІШИЛИ НЕГАЙНО ПОЧИНАТИ ЗБІРКОВУ КАМПАНІЮ

Ню Йорк. — Після одного року деякої „передишки" у збірці фондів на завершення Осередку Українських Студій в престижевому Гарвардському університеті, що включатиме три катедри: історії, мови й літератури та бібліотеку і науково-дослідний інститут, Президія Фонду Катедри Українознавства вирішила повести в цьому році найбільш інтенсивну, бо її найбільш сміливу збіркову акцію, щоб могти виконати перебрані вже зобов'язання в домовленні з Гарвардом, як також використати найкращі можливості для повного і остаточного завершення Осередку цих студій. Це рішення було головною причиною і предметом спільних нарад Екзекутиви ФКУ та представників громадянства, зокрема професіоналістів і студентської молоді, що відбулися тут минулої суботи, 22-го січня, в домівці гостинного 64-го Відділу Союзу Українок Америки в Народному Домі. Голова ФКУ мґр Степан Хемич, відкриваючи наради, зокрема привітав на них голову Президії Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців Иосипа Лисогора, голову Українського Лікарського Товариства Північної Америки д-ра Олега Волянського, голову Т-ва Українських Інженерів інж. Володимира Гнатківського, інж. Андрія Пащука, інж. Любомира Зобніва д-ра Ярослава Падоха, мґра Івана Винника, Євгена Волошина, першу голову Союзу Українських Студентських Товарист Америки Елеонору Кульчицьку - Гаріс, молодих професіоналістів-адвокатів з Ню Джерзі Нестора Олесницького і М. Смородського, представників студентства - теперішню голову СУСТА Іню Гікаву, Лярису Лозинську, голову Студентської Громади Зоріяну Саляк студента Елеїва, представників Від. ФКУ з Ню Йорку, Бриджпорту та інших місцевостей, включно із Лорейном в Огайо, голову ФКУ якого, п. Дейчаківського, репрезентувала його молода доня Віра Дейчаківська. Із членів Екзекутиви, крім голови мґра Степана Хемича, в нарадах взяли участь заступник голови і організаційний референт Богдан Тарнавський, скарбник інж. Орест Бедрій та член Екзекутиви ред. А. Драган. Мґр С. Хемич, відкриваючи наради, пригадав, що вони відбуваються точно в роковини проголошення державної незалежности і соборности Української Народної Республіки, у 50-ті роковини якої, в 1968-му році, підписано домовлення з Гарвардом у справі встановлення українських студій в тому університеті.

Теперішній стан

Дотеперішні впливи і теперішній стан збіркової акції на українські студії в Гарварді з'ясував заступник голови і організаційний референт ФКУ Богдан Тарнавський. По кінець 1971-го року на ту ціль зібрано $741,905.38, у 1971-му році вплинуло $122,842.13, отже по кінець 1971-го року зібрано разом на українські студії в Гарварді суму $864,747.51. За ввесь час уже майже 15-літньої збіркової акції видатковано на адміністрацію тільки $12,780.03, що становить тільки дещо більше як один відсоток від зібраної суми та що не має прецеденсу в жадній іншій українській чи американській збірковій акції. Крім зібраних пожертв, з так званого дорівняльного фонду (matching funds), що його виплачують численні фірми, дорівнюючи пожертви своїх працівників, вплинуло $171,130.00, отже разом ФКУ розпоряджає сумою $1,023,097.44. З цієї суми $986,155.00 здепоновано на рахунок фундації українських студій в Гарварді, а $36,942.00 є в банках на конті ФКУ. Від здепонованих грошей Гарвард виплачує річно на українські студії п'ять відсотків прибутків від інвестицій, не порушуючи здепонованого капіталу. При цьому ФКУ єдиний має з Гарвардом домовлення, що на випадок, коли б цих п'ять відсотків не вистачало на покриття передбачених видатків, то Гарвард дорівнює („мечує") цю суму із своїх власних фондів.

Зобов'язання і можливості в Гарварді

Підписавши 22-го січня 1968-го року домовлення з Гарвардом, Гарвард погодився на встановлення трьох катедр українських студій, одержавши на них фундацію у висоті по $600,000.00 на кожну, отже разом у висоті $1,800,000.00 на три ка-

(Закінчення на стор. 5-ій)

ВІДДІЛИ ТОВАРИСТВА ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКЦ ВІДБУЛИ НАРАДИ

Ню Йорк (М.Г.). — Заходами Краєвої Управи Т-ва за Патріярхальний Устрій УК-Церкви 22 січня 1972 р. відбулась тут нарада голів і секретарів Відділів Т-ва в ЗСА, в якій взяло участь біля 100 осіб. Нарада відбулась в справі обговорення сучасної ситуації Української Католицької Церкви, обговорення поточного пляну праці, підготовки до загального з'їзду Т-ва й інше. Нараду розпочато молитвою, яку провів о. Ярослав Шуст. Голова Управи Т-ва д-р Зиновій Гіль привітав приявних о. Я. Шуста, о. шамбеляна Прийму, голову Світового Т-ва за Патріярхальний Устрій д-ра Володимира Пушкара, голову Ради Мирян д-ра Романа Осінчука, ред. Василя Качмара й інших. З. Гіль в короткому схопленні представив мету і ціль наради, підкресливши, що на нараду прибули всі Відділи, а ті, що не могли прибути, прислали свої оправдання. В дальшому поодинокі референти реферували поручені їм справи.

Справа статуту

Справу статуту зреферував д-р Василь Палідвор. Він зокрема звернув увагу на ці пункти статуту, що улягли змінам, модифікації, чи уведено зовсім нові. На основі з'ясувань відбулась коротка дискусія і прийнято ухвалу, щоб цей статут із змінами й додатками розмножити і ро-

(Закінчення на стор. 6-ій)

УРЯД ПЕРЕДАВ КОНҐРЕСОВІ НОВИЙ БЮДЖЕТ В СУМІ 246.3 БІЛЬЙОНА ДОЛЯРІВ

Вашинґтон. — У понеділок 24 січня ц.р. президент Ніксон передав на розгляд і схвалення Конґресу новий, уже третій із черги за час його урядування, федеральний бюджет на новий фіскальний рік, що почнеться з днем 1 липня 1972 року. Видатки в цьому бюджеті передбачені в загальній сумі 246.3 більйона долярів і прибутки в сумі 220.8 більйона долярів. Новий фіскальний рік мав би бути закінчений дефіцитом у 25.5 більйона долярів. Разом із дефіцитами за минулий і поточний роки дефіцит ЗСА збільшиться за три роки до 87 більйонів долярів. Передаючи проєкт нового бюджету, президент Ніксон підкреслив, що такий високий дефіцит є доконечним засобом для боротьби з інфляцією та з незатрудненням. Видатки на оборону в новому бюджеті встановлені на суму 83.4 більйона, на 6.3 більйона більше, як цього вимагав уряд у минулому році. На космічні досліди передбачена сума 3.191 більйона. Передбачене також видатне збільшення федеральних видатків на соціяльне забезпечення, загальна сума якого виноситиме 69.658 більйона долярів. Справи виховання і вишколу мали б коштувати 11.281 більйона, охорони здоров'я 21.1661 більйона.

Брежнєв і Косиґін нараджуються у Празі з своїми сателітами

Прага. — До столиці Чехо - Словаччини прилетіли перший секретар компартії Совєтського Союзу Леонід Брежнєв і прем'єр Алексєй Косиґін, як також головний командувач збройних сил Варшавського пакту, що охоплює СССР і його европейських сателітів, маршал Іван Якубовський. На ту конференцію приїхали Тодор Живков з Болгарії, Еріх Гонекер з Східньої Німеччини, Едвард Ґерек з Польщі, Янош Кадар з Мадярщини і Ніколай Чеушеску з Румунії, а чеський Ґуслав Гусак є ніби господарем. Головною темою тієї конференції має бути — твердять західні газети — проблема паневропейської конференції, на яку віддавна наполягають Совєти, при чому Захід поставив був за передумову скликання такої конференції — переведення „збалянсованого„ зменшення збройних сил в Середній Европі. Совєти ставились дотепер дуже неохоче до такої ідеї, не захотівши навіть прийняти делеґованого для цієї справи колишнього генерального секретаря НАТО Манліо Брозіо. Можливо, що совєтські проводирі і підлеглі їм сателітські партійно - державні лідери радитимуть теж над спільним становищем до побільшеної до 10-ти членських держав Европейської Економічної Спільноти, до якої Москва завжди ставилась вороже, як до економічного бльоку, що перешкоджує економічну й почерез неї й політичну пенетрацію Совєтів в Західню Европу.

АРЕШТУВАЛИ КОЛ. ПРЕМ'ЄРА

Селубері, Родезія.—В африканській Родезії арештували колишнього тамошнього білого прем'єра Гарфілда Тодда і його дорослу доньку Джудіт. Вони ліберальніші від теперішнього прем'єра Ієна Смита, який проводить систему білого расизму, і їх оскаржують у причетності до бурхливих демонстрацій, що їх ведуть чорні автохтони проти підписаної недавно угоди уряду Смита з Лондоном. У Родезії є понад 5 мільйонів чорних автохтонів без прав і чверть мільйона білих з усіми правами й привілеями.

Вашинґтонська громада вшанувала роковини 22-го Січня

Вашинґтон. — В неділю 23 січня 1972 відбулася в авдиторії Монтґомері Блер-гайскул в Зілвер Спрінґ, Мд. Академія у честь роковин історичних актів проголошення української державности й соборности. Члени Пластової станиці внесли на естраду прапори, після чого Марія Ясінська-Мурована відспівала Американський Гимн у фортепіяновому супроводі Джана Дулика. Голова Відділу УККА у Вашинґтоні д-р Степан Курилас відкрив Академію коротким вступним словом, після якого ред. Іван Кедрин з Ню Йорку виголосив промову, нав'язавши велику подію з перед 54-х років до сучасної ситуації. Валентин Сім'янців відчитав список колишніх вояків усіх українських збройних формацій — УСС, УГА, Армії УНР, І УД УНА і УПА — замешкалих у Вашинґтоні й околиці, а Анатоль Козар відчитав текст 4-го Універсалу. Марія Асінська-Мурована виступала в обох частинах Академії, відспівавши низку пісень А. Рудницького, С. Людкевича, Ф. Фоменка, і В. Грудина, при фортепіяні Джан Дулик. Проф. Юстин Епп започаткував другу частину Академії коротким словом англійською мовою, виявивши свою велику прихильність до українського визвольного змагу. М. Ставничий відчитав уривки з оповідання Василя Стефаника „Сини", а чоловічий хор під орудою д-ра Ігоря Масника відспівав дві пісні О. Плешкевича і В. Божика. Співом „Ще не вмерла" закінчено той гарний вечір Приявних було к. 250 осіб

В ЛІНДЕН ПОМЕР СВ. П. ВАСИЛЬ ФЕДІВ

Лінден, Н. Дж. — У вівторок, 25-го січня рано, тут помер на 61-му році життя відомий наш громадянин св. п. Василь Федів, рідний брат покійного колишнього технічного керівника друкарні „Свободи" Софрона. Дати похорону ще не встановлено.

ОПІНІЯ ВСЬОГО ВІЛЬНОГО СВІТУ МОБІЛІЗУЄТЬСЯ НА ОБОРОНУ РЕПРЕСОВАНИХ „ОДЕРЖИМИХ" В УКРАЇНІ

Ню Йорк. — З українських громад не тільки в ЗСА і Канаді, але і в інших країнах вільного світу надходять щораз нові вісті про нові заходи для мобілізації опінії вільного світу проти нових репресій совєтського режиму в Україні та на оборону репресованих — за словами Валентина Мороза — „одержимих" Мороза, Вячеслава Чорновола, Івана Світличного, Івана Дзюби, Євгена Сверстюка та інших молодих інтелектуалістів, які поважились публічно виступити в обороні прав свого народу та правопорядку. Як уже інформовано, широкі заходи протесту й оборону заплянівали та поступово виконують на американському і міжнародному форумах Президія Світового Конґресу Вільних Українців, яка з кінцем цього тижня матиме свої пленарні наради в Ню Йорку. Український Конґресовий Комітет Америки, як і центральні українські репрезентації в інших країнах і, зокрема, Центральний Союз Українського Студенства та крайові центральні репрезентації українського студенства і молоді. Вже цієї п'ятниці, 28-го січня о год. 6:30 по полудні відбудеться в Ню Йорку біля приміщень Об'єднаних Націй та совєтської місії велика демонстрація, яку вже раніше заініціювало Товариство Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського (ТУСМ) та яку тепер окремими закликами піддержують і до масової участи в якій закликають Екзекутива УККА, інші молодіжні та громадські організації й установи. Пороблено вже заходи для відвідин у Білому Домі, як також особистої зустрічі з чоловими представниками в Об'єднаних Націях. Інтенсивно приготовляється відповідно інформаційна література і пресові повідомлення. Ведуться розмови для спільних виступів в обороні цих „Одержимих" усіх зацікавлених національних груп. Валентин Мороз на закритому суді кинув виклик своїм суддям: БУДЕМО БИТИСЬ! Українці у вільному світі та опінія всього вільного світу мобілізуються на оборону переслідуваних.

ВАЛЕНТИН МОРОЗ

Народжений 1936 року на Горохівщині, Волинь. Історик і публіцист. Закінчив історичний факультет Львівського університету ім. Івана Франка і був викладачем нової історії у педагогічних інститутах Луцького й Івано-Франківська. Арештований в серпні 1965 року, був засуджений Волинським обласним судом до 4 років ув'язнення за „антирадянську пропаганду й агітацію". Перебуваючи в ув'язненні, написав відомий широко і перекладений на різні мови світу есей про страхіття совєтських таборів суворого режиму п. н. „Репортаж із заповідника ім. Берії". Зийшовши з в'язниці в серпні 1969 р. написав ряд есеїв про сучасне становище в Україні, в тому числі „Мойсей і Датан", „Хроніку опору", „Серед снігів" та ін. Арештований знову 1 червня 1970 року в Івано-Франківську, визнав за собою на суді в листопаді того ж року авторство названих есеїв і був засуджений вдруге на дев'ять років ув'язнення і п'ять років заслання. Перебуває тепер у Владимирській тюрмі.

Нюйоркські студенти закликають перенести протестну акцію в Україну

Ню Йорк. — Зорганізований тут українськими студентами Комітет для оборони совєтських політичних в'язнів поширив цими днями в Ню Йорку і околиці летючку із закликом протестувати проти нової хвилі арештів і репресій в Україні не тільки на еміґрації, але перенести протестну акцію також в саму Україну. Комітет пропонує переводити цю акцію з допомогою телефонування до совєтських режимних установ у Києві, Львові, Полтаві, Харкові з вимогами звільнити всіх арештованих. В летючці подані телефони КҐБ у Києві (Е4-65-01) й у Львові (2-96-20), публічного прокуратора України Федора Глуха в Києві (29-67-41) Обласного Комітету КПУ в Полтаві (34-18), Радіо-Телеграфічної Аґенції України в Харкові (2-48-10), Верховного Совєту УССР у Києві (К3-10-01) та Верховного Суду УССР у Києві (К3-03 04). В летючці підкреслено що якщо українці у ЗСА мають змогу брати участь в коштовних забавах, то можуть також віджалувати 1[illegible] долярів на заплачення телефону в Україну. Про вислиди телефонування просять повідомляти на адресу: Committee for the Defense of Soviet Political Prisoners, P.O Box 1294, Woodhaven Station Woodhaven, N.Y. 11421, USA

Польська газета стверджує зріст націоналізму в Україні

Мілвокі. — Польський часопис „Ґвязда Полярна", що виходить у Стівенс Пойнті у Висконсині, приніс статтю п.н. „Радіо у Пряшеві діє в Україну", в якій правильно інформує про зріст українського національного почуття в Україні, ба навіть твердить виразно, що „націоналізм в Україні є тепер сильнішим, як був за царських часів". Газета ревеляціонує, що величезний вплив на зріст антирежимових настроїв в Україні мала радіовисильня в Пряшеві, так, що знищення її було одною з головних причин совєтської інвазії до Чехо-Словаччини. Негайно після вмаршу туди совєтського війська — арештовано викинено з партії й вивезено вглиб СССР керівника тієї радіовисильні і встановлено у Празі спеціяльну станицю для контролювання пряшівської радіовисильні.

Бруклинська громада відзначила день 22-го січня

Бруклин. — Дня 23-го січня тут в шкільній авдиторії при церкві св. Духа відбулася академія для відзначення роковин проголошення української соборної держави і святочна вечеря - просфора. Академію відкрив і вступне слово виголосив о. Иосафат Кузьмяк. Написану о. Н. Вояковським доповідь, який з оґляду на стан здоров'я не був присутній, відчитала мґр Ярослава Зарицька. Заступник голови Відділу УК-Комітету Іван Макар прочитав резолюції УККомітету у зв'язку з новою хвилею арештів в Україні молодих інтелектуалістів, що протестують проти русифікації і плянового нищення Москвою української культури. Хор про церкві св. Духа під керівництвом маестра Лева Рейнаровича виповнив мистецьку програму, відспівавши в'язанку колядок. Маестро Л. Рейнарович сольо виконав пісню „Не плач, Рахиле".

Всч. о. Иосафат поблагословив трапезу, а з коротким словом в заступстві о. пароха Н. Вояковського виступив о. пралат Прийма. Від імени о. пароха подякував усім присутнім за численну участь, а зокрема тим, що підготовили трапезу, д-р Мирон Зарицький. Після того д-р М. Зарицький підніс тост за здоров'я Блаженнішого Кардинала Иосифа Сліпого, якому в лютому сповниться 80 років, і заповів, що протягом того місяця буде переводитися збірка на Церкву в Потребі. В академії і просфорі взяло участь понад 300 осіб. Свято закінчив молитвою о. Любомир Мудрий.

ЄВГЕН СВЕРСТЮК

Народжений 1928 року на Волині критик і публіцист. З літературно - критичними статтями і рецензіями почав виступати з 1959 року у київських журналах і газетах. Позбавлений — після арештів і репресій 1965-1966 років — можливости друкувати свої праці в УССР, друкував дещо, в тому числі статтю про знищеного сталінським режимом поета і літературознавця Миколу Зерова, у пряшівській „Дуклі". Написаний з приводу появи роману „Собор" Олеся Гончаря есей Євгена Сверстюка п. н. „Собор у риштованні", поширений у відписах в Україні, був передрукований разом з іншими його статтями під тією ж назвою у видавництві Першої Української Друкарні і „Смолоскип" у Парижі 1970 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $18.00, на пів року — $9.50, на 3 місяці — $5.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Посилити акцію оборони

Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" подав із Москви повідомлення, що відомий російський науковий діяч, видатний дослідник нуклеарної енергії Андрей Сахаров звернувся до ген. секретаря КПСС Л. Брежнєва із клопотанням звільнити з ув'язнення відомого російського дисидента Володимира Буковського, засудженого з початком січня ц. р. у Москві на сім років ув'язнення і п'ять років заслання за „антисовєтську діяльність", зокрема за передавання на захід матеріялів про нелюдське трактування в'язнів у совєтських т. зв. психіятричних лікарнях. Добивається А. Сахаров звільнення Буковського на підставі того, що суд над ним відбувався при закритих дверях і що оборона не мала можливости покликати пропонованих нею свідків.

А. Сахаров є головою заснованого у Москві гуртом учених Комітету оборони прав людини, який в червні минулого року був прийнятий у члени Міжнародної Ліґи Охорони Прав Людини, репрезентованої посередньо у Комісії Прав Людини ОН. З пресових повідомлень відомо, що цей комітет діє і виступає час від часу на оборону переслідуваних дисидентів. Проте, ні в західній, ні „захалявній" пресі не було досі ніякої вістки про те, щоб цей комітет, заснований із метою обороняти права всіх громадян Совєтського Союзу, виступив на оборону українських дисидентів, зокрема українських політичних в'язнів, які караються десятиріччями в совєтських тюрмах і таборах суворого режиму. Не виступив ні Сахаров, ні будь-який інший член московського комітету на оборону засудженого ще в листопаді 1970 року, уже в час фактичного існування московського Комітету, українського історика і публіциста В. Мороза, що був засуджений, як В. Буковський, так само при закритих дверях, без переслухання свідків оборони і засуджений на ще вищий вимір кари — 9 років ув'язнення і 5 років заслання.

Треба думати, що без уваги залишить Комітет і його голова Сахаров також справу останніх арештів серед українських інтелектуалістів. Тим більше треба посилити акцію за оборону українських політичних в'язнів та репресованих українських інтелектуалістів у країнах Заходу Зокрема треба, щоб на захист арештованих недавно літературних критиків і журналістів включилися міжнародні об'єднання письменників, особливо ПЕНКлюб, що в ньому репрезентовані також українські еміграційні літератори.

Сумнівне свято

За перший рік „на шляху до комунізму" південноамериканська країна Чіле дійшла під проводом президента-марксиста д-ра Альєнде Гонзалеса до важких економічних труднощів, нестачі товарів першої потреби, утисків вільної преси та радіовисилень, випорожнення державної каси, ускладнення відносин з іншими країнами світу. Звичайно, Чіле „зап'єнила дружні зв'язки" з СССР, але що це дає народові, крім словесної пропаганди та закликів?

У „Молоді України" з 5-го січня була надрукована стаття про „Свято чілійських комуністів". „Свято" тому, що комуністичній партії Чіле сповнилось 50 років від часу її заснування. На тому „святі" були представники 30 комуністичних партій, в тому числі з Куби і з СССР. У Сантіяго, столиці Чіле, відбулися паради з маршами, барабанами. Виступав генеральний секретар комуністичної партії Чіле Луїс Корвалан, а член ЦК В. Тайтельбойм говорив „про націоналізацію основних природних багатств, про ліквідацію текстильних монополій, про перехід в руки народу інших великих підприємств, про досягнення в економічному розвитку країни . . ." Промовець-чілієць говорив так, як говорять у Москві: коли товарів немає — з Кремлю лунають промови про велетенський вибір товарів; коли в СССР заарештовують людей за любов до свого народу — з Кремлю лунають промови про те, що в СССР людина має найбільше свободи. Чілійців на тому „святі" повчав секретар ЦК КПСС А. Кіріленко, промова якого полягала в заклику, щоб народ сліпо йшов за чілійською комуністичною партією, і тоді, мовляв, Чіле перетвориться „в нову, процвітаючу державу" . . . Москва вже перетворила шість колишніх держав у Европі, теперішніх її сателітів, у „процвітаючі держави", посягає руки й на Чіле.

Але чілійський народ, речником якого тепер виступає Християнсько-Демократична, опозиційна до марксистів, партія, дав гідну відповідь комуністам у їхнє 50-річчя: під час останніх виборів до парляменту обидва комуністичні кандидати програли — і обидва народні, християнсько-демократичні кандидати — виграли. Це й була відповідь чілійців на комуністичні „святкування".

П. Феденко

АМЕРИКА - КИТАЙ - РОСІЯ

Мюнхен. — Коли минулого року йшли переговори про вступ комуністичного Китаю до Об'єднаних Націй, то мені доводилося чути від земляків слова: — „Досить самої Москви з її сателітами, а як прийдуть комуністичні китайці до Об'єднаних Націй, то зовсім опанують цю установу . . ." Я заспокоював, казав, що на форумі Об'єднаних Націй вийдуть наяв перед цілим світом усі суперечності й ворожнеча, які ділять Москву й Пекін на два непримиренні табори.

Президент Ніксон своїм рішенням провідати уряд комуністичного Китаю в його столиці оцінив міжнародну ситуацію реально. Не в інтересі Америки залишити комуністичний Китай „по той бік греблі". Активна участь Китаю в міжнародній політиці може дати американському урядові „передишку", зокрема вийти з війни у В'єтнамі, „не втративши обличчя".

Коли французи мусіли в 1955 році помиритися з утратою своєї колонії, що звалася Індо-Китаєм, то, здавалося, що комуністичний Китай опанує ці території своїм військом. Однак, виявилося, що в Індо-Китаї виросли свої комуністичні сили особливо у В'єтнамі, які хочуть бути незалежними від „китайських комуністичних братів". Таку незалежну від Москви політику почав вже югославський Тіто, і це довело до розриву між Београдом і Кремлем в 1948 році. Масивна господарська і фінансова допомога з Америки врятувала комуністичну Югославію від зазіхання Москви.

У В'єтнамі американський уряд рішив „рятувати демократію" в південній частині цієї країни, розділеної рішенням міжнародної конференції в Женеві 1955 р. Однак, давши великі мільйони долярів і всяку матеріяльну допомогу урядові Південного В'єтнаму, американці не примусили провідників цього уряду ввести реформи на користь селян цієї країни, в першу чергу реформу земельну. Це дало ґрунт для комуністичної пропаганди з Північного В'єтнаму проти консервативного уряду в Сайґоні і проти Америки, що послала в В'єтнам своє військо.

Про успіх комуністичної пропаганди свідчить те, що в Південному В'єтнамі створено повстанське військо (В'єтконґ), яке і досі веде війну проти армії Південного В'єтнаму і робить наскоки на американців. Коли б сайґонський уряд був популярний у В'єтнамі, то міг би створити свій „В'єтконґ" у Північному комуністичному В'єтнамі для боротьби за демократичний лад. Але в Сайґоні діють сили зовсім не демократичні, консервативні як це стверджено не раз у Вашинґтоні.

Війна у В'єтнамі поглинула великі мільйони долярів, завдала Америці тяжких матеріяльних втрат і у війні загинуло багато війська. Громадянство Америки у відношенні до війни у В'єтнамі поділилось на два протилежні табори. Тепер уряд Ніксона рішив вивести військо з В'єтнаму. Кожному мусить бути ясно: це рішення залишає Південний В'єтнам на ласку комуністичного уряду в Ганої і В'єтконґу.

Яку користь для Америки від нової політики передбачає уряд Ніксона? На це питання дасть відповідь його подорож у Китай. Для Китаю і для Росії — цих азійських імперій — присутність американського війська в країнах Азії є „ненормальна". Москва і Пекін в один голос таврують американців як „імперіялістів". Коли американський уряд скине з рахуби справу В'єтнаму, тоді не буде причини в Москві й Пекіні вести пропаганду проти „американського імперіялізму". Мао і Брежнєв зустрінуться на азійському континенті віч-на-віч. Суперництво між Китаєм і Росією, яке доводило вже до кровопролиття, неминуче загостриться.

Давня римська приповідка звучить: „Duobus litigantibus tertius gaudet" (Де двоє сваряться, то третій тішиться). Чи це правило засвоїв собі уряд Ніксона — невідомо. Але логіка речей і власний інтерес велить керманичам міжнародної політики Америки не сприяти консолідації комуністичних сил проти „американського імперіялізму".

Вихід американського війська із країн Індо-Китаю само собою, викличе у місцевих правителів нарікання на „віроломство" Вашинґтону. Однак, відомо, що в міжнародній політиці не рішають почування і „гонор" тут „віроломство" стало майже правилом. Наприклад, за другої світової війни Черчілл пробував був договоритися з „кавказьким бандитом" (так назвав Сталіна один американський дипломат) про поділ країн Середньої і Південної Европи на „сфери впливу" Москви й Лондону (навіть у процентах!) Черчіллові було байдуже, що Польща і Румунія попадуть під режим Сталіна, хоч уряд його величности на словах обіцяв обороняти незалежність Польщі.

Після поразки Франції у війні 1940 р. в Лондоні й Вашинґтоні вважали, що Франція як великодержава скінчена. Тому Черчілл висунув плян: після поразки Німеччини прилучити Францію до Британської Спілки Народів (British Commonwealth). Емігрант де Ґолль до смерти не міг забути цього „віроломства" і, коли б жив досі, як президент недопустив би Англії до Европейського Спільного Ринку.

Польські журналісти на еміграції згадують, як західні великодержави наприкінці другої світової війни віддали Польщу в „сферу впливу" Москви. Але дехто з них пригадує, що польський уряд, після перемоги над російською червоною армією в 1920 році, підписав мировий договір у Ризі 18 березня 1921 р. з Росією і „Радянською Україною", визнавши таким чином московську аґентуру в Харкові. Військо УНР, що билося поруч з поляками проти червоної армії в 1920 році, польська адміністрація інтернувала на своїй території і трактувала цих недавніх союзників негідним способом.

Мене ніяк не здивує, коли уряд Ніксона, з уваги на інтереси своєї країни, договориться з комуністичним Китаєм відновити давню приязнь передреволюційного Китаю з Америкою. Охорона „рівноваги сил" — це правило міжнародної політики. Москва вбивається дедалі в більшу силу і загрожує Китаєві та Америці. В цій ситуації Америка мусить стати на боці слабшого — Китаю. Тому, гадаю, доля В'єтнаму буде рішатися в переговорах між Ніксоном і Мао в Пекіні, не в Москві. В інтересі верховодів Кремлю лежить, щоб війна в В'єтнамі не припинялася, бо вона руйнує Америку матеріяльно, політично і морально. З цього Москва користає, щоб зміцнити свою позицію в світі.

Любов Коленська

ЄКАТЕРІНА ФУРЦЕВА В НЮ ЙОРКУ

Єкатеріна Алєксєєвна Фурцева — міністер культури в Совєтському Союзі прибула до Америки із усім своїм численним почетом. Ця жінка на чоловому пості культури СССР, і ніхто інший тільки вона повинна займатися всіма її ділянками, зокрема ділянкою літератури і мистецтва.

Як про неї пише Енід Немі в „Ню Йорк Таймсі" — Єкатеріна Фурцева це енергійна, елегантна жінка, набагато стрункіша, як не раз доводилося її бачити на знімках, з дбайливо зробленою чепурною зачіскою, без надміру косметиків. Вона бистра і, поки перекладуть її фразу з англійської мови на російську — вже готова відповідати. У її синіх очах проблискує дотеп, вона говорить речево й рішучо, без вагань. Їй тепер 61 рік. Вона дружина Ніколая П. Фірюбіна, заступника міністра закордонних справ. У Москві закінчила Технічний інститут з дипломом інженера-хеміка. У 1954 р. їздила до Пекіну з Ніколаєм Булґаніним і Нікітою Хрущовим і відтоді увійшла в сферу політичного життя. Бувши довший час приятелькою Хрущова, піднеслася з позиції звичайної текстильної робітниці до посту комсомольського організатора і далі на найвищий пост партійної ієрархії — члена Центрального Комітету КПСС.

Енід Немі заявила, що Фурцева багато читала й чула про Америку, ще поки сюди приїхала мала певне поняття про тутешнє життя і ніщо тут для неї не є несподіванкою.

Очевидно, Фурцева чула про американську жіночу організацію, яка бореться за рівноправність жінок. Але уважає, що їхня головна ціль — це добиватися, щоб якнайбільше жінок вибирали на губернаторів і сенаторів. (Цікаво, що вона відповіла б, коли б її запитали, яка в СССР рівність жінок у наділюванні упривілейованих становищ, і чому вона єдина на такому високому пості). Вона поблажливо усміхнулась, сказавши, що не розуміє, чому тутешні жінки сваряться з усім світом за те, чи мають їх титулувати пані, панянки чи якось інакше. „Але, — докинула вона, — я тут не суддя, і коли для американських жінок це таке суттєве у їхній боротьбі — тоді з їхньої точки зору це безперечно річ важлива". Для неї це не проблема — її звичайно кличуть на ім'я і по батькові — Єкатеріна Алєксєєвна. А коли вже йдеться про формалістику, тоді — „товарищ".

Коли її запитали, чи жінка в СССР, професійно рівна чоловікові, по праці займається ще й домашнім господарством — її сині очі мигнули жартівливою усмішкою: „Так, у нас жінки лагодять вечерю, — і поспішно докинула: чоловіки, щоправда, не помагають в кулінарних справах, але вони виводять дітей на прохід або ходять до крамниць на закупи. Але кожна жінка, не залежно від того, який би вона не займала пост — завжди повинна залишатися жінкою, себто повинна знати, як варити, як займатися домом і як піклуватися юдиною."

На питання, чи совєтська жінка за свою домашню працю дістає платню — вона заперечила: — „Найвища винагорода для жінки — це пошана її родини, яка повинна розуміти, що виховування дітей і піклування домом — це важливий чинник у родинному житті. І тут не може існувати питання заплати — найкраща заплата це тепле і щире серце цілої родини.

Єкатеріна Фурцева має дочку і 8-літню внучку, ученицю „Большого Балету". На її думку, побудова спільних центрів для дітей річ дуже корисна, бо діти звикають до спільноти, в них це інспірує добрі нахили та почини й вони не ростуть егоїстами. Усе ж найбільш суттєвим фактором у їхньому житті - це родинний дім. Дітей не можна відривати від родини, їх треба виховувати вдома".

Коли йдеться про „прогалину поміж ґенераціями" — це на думку Фурцевої абсурдне непорозуміння у цілому світі. Молоді повинні мати свій окремішній, власний світ, і батьки мусять це розуміти. І тільки тоді, коли батьки не розуміють молоді, наростає конфлікт. „Одначе, заявила вона, такого конфлікту у нас не існує, бо він може бути тільки твориво сталого неспокою, а такого в Совєтському Союзі немає".

Доки Єкатеріна Фурцева

(Закінчення на стор. 6-ій)

Святослав Новицький

НАКРУЧУЙМО УКРАЇНСЬКІ ФІЛЬМИ!

(3)

Недавно я відвідав українську кіностудію „КАНУКР" в Ошаві, Канада. Приємно вражає професійно устатковане приміщення. Сотки нюйоркських фірм такого приміщення не мають, і мусять винаймати. А у нас, в українців, є своя студія. Та підтримки нема! Не кажу вже про брак спонзорованих замовлень, а просто навіть нехіть до купівлі шерів у цієї фірми. Згадуючи цю фірму між нашими людьми, я зустрічаюся знову ж з двома протилежними оцінками: одні вихваляють її перші спроби, а другі ганьблять за аматорщину. Правда, як часто це буває, десь посередині. Люди доброї волі і бажання показали, що можливо створити. Мало того, я дістав запевнення, що їхні українські фільми помалу, але певно оплачують себе серед переважно української публіки. Маючи відповідну фінансову підтримку, професійно устаткована студія може анґажувати більше професіоналістів, а тоді й рівень продукції значно піднесеться.

Та вернімось до короткометражних фільмів. Як приклад маленького кінотвору, на зразок якого можна було б творити інші фільми, наведу свій фільм „Вівці в дереві".

Фільм прийшов у світ через моє зацікавлення процесом роботи над деворізами мистця Якова Гніздовського. Взагалі мене дуже цікавить, як щось робиться. Фільм — мій власний, в повному сенсі „авторства", бо я його сам проєктував, знімав, монтував, фінансував і навіть пропаґував. На щастя, здобув він першу нагороду в категорії графічного мистецтва, скульптури і архітектури на Американському Фільмовому Фестивалі в Ню Йорку. Внаслідок цього його включено в серію преміюваних фільмів, які були висвітлювані по більших бібліотеках Америки т. зв. „Блю Рибон Сиркит". Думаю, що цей скромний проєкт приніс і приносить користь не тільки мені, а й нашому суспільству.

Фільм бачили десятки тисяч людей, запізнавалися з нашим мистцем Яковом Гніздовським, з нашим композитором Маріяном Кузаном, зі мною як з фільмарем. Копію фільму закупили: публічні бібліотеки міст Елізабет, Майамі, Рочестер, Бостон, Міннеаполіс, Сен Пол та деякі університетські бібліотеки. Фільм випозичається і продається різним організаціям. На нього існує окрема карточка-індекс центральної бібліотеки у Вашинґтоні, яка висилає копії іншим бібліотекам. Фільм своїм змістом „вічний", себто не перестаріється за кілька років, і всім народам зрозумілий, бо не має коментаря. Він без труднощів переходить державні кордони, бо дістав означення від Держави, що має освітній характер.

Чи не вартий такий проєкт зусилля і грошей? А його ж створила одна людина. Скільки можна було б зробити громадою?!

Розуміється, що основним рушієм даної справи стає якась одиниця, але з підтримкою громади ця одиниця може творити вартісні речі для добра всіх.

**

А тепер дещо про техніку створення фільмів.

Аматори, які „фільмують „вісімкою" (ширина кінострічки 8мм), знімають, проявляють і висвітлюють той же самий фільм-оригінал. Та для „професійних" результатів, навіть для домашнього вжитку процес багато складніший. Найперше — плівка з багатьох причин повинна бути шириною 16мм, а то і 35мм. Далі, зфільмовану стрічку не висвітлюється, а робиться з неї копію.

Якщо висвітлювати оригінал, то він в скорому часі пошкрябається, порветься, і всі зусилля та гроші, витрачені на фільм, пропадуть без сліду. Коли ж оригінал недоторкнутий, з нього можна робити багато копій для висвітлювання. Але найважливіший процес між накручуванням і показуванням фільму це — процес т. зв. монтажу або редаґування.

Знятий фільм — це тільки матеріял, який треба відповідно зредаґувати. Окрім відображення велику ролю під час монтажу фільму грає записування, синхронізація і підкладання звуку. Для всього цього треба робити т. зв. робочу копію з оригіналу, і щойно після довгої праці над усіма елементами монтується оригінал, на зразок виготовленої робочої копії. Тоді після остаточного звукозапису, т. зв. міксажу, з'єднується готовий звук з готовим оригіналом і твориться перша, пробна копія фільму, яку ще виправляють у напруженні насвітлення та яскравості і точності барв. Щойно друга, а то й третя копія стає остаточною, прокційною, випускною копією фільму для публічного висвітлювання.

Звукова частина фільму не менш важлива від зорової. Коли під час фільмування звук записується „синхронно", це мусить робитися спеціяльним фільмовим апаратом і магнетофоном, що значно збільшує кошти. Якщо хтось пробує звук накрутити на звичайній домашній машині або й на дорогій, але не синхронній машині, під час фільмування без ніякого синхронного сполучення фільмового апарату із звуковим, то звук не буде „сходитися" з відображенням.

(Продовження буде).

МЕНІ СЬОГОДНІ СВІТЛО...

Мені сьогодні світло
на душі,
А завтра знаю, буде
ще світліше
Вже крізь сніги вилазять
бриндуші
Великі, фіолетові та ніжні.
І знов до мене,
До моїх воріт
Із вирію вертаються лелеки
І гублять пір'я,
Наче білий цвіт,
На сіножаті, горі і смереки.

СТЕПАН ПУШИК

Ольга Приходько

КАМ'ЯНЕ СЕРЦЕ

(6)

Надійка розвела порядне господарство та варила предобрі обіди. Коли вчитель повертався зі школи в чисту, затишну, теплу хату, де його чекала смачна страва, де був спокій, тиша та ласкава жінка, він казав, що Надійка для нього добрий янгол, цілував її руки, клякав перед нею, як перед святим образом, запевняв, що ніколи не був таким щасливим, що вона його врятувала, що вона для нього міцна опора, втіха та радість і що він кожного дня дякує за цей щедрий дар Богові. І тому завжди був ніжний, уважний, ніколи не перечив, усе поспішав виконати всяке бажання своєї коханої Надійки. Вона казала, що він усе те перебільшує, але сама помічала, як він поправився, став енергійним і активним і як у селі збільшився його авторитет і як староста з ним почав рахуватись.

Надійка була скромна, цінила добре відношення чоловіка, була спокійна і до певної міри щаслива, але то перше враження довго не могла забути, бо тоді серцем відчула, що вона його не любить так, як мріяла любити свого чоловіка, що він для неї не може бути ані героєм, ані авторитетом після тієї ролі кволої та слабодухої людини, що не вміє постояти ні за себе, ні за неї навіть перед сільським старостою, хоч освічений і начитаний чоловік, а вона, властиво зовсім проста дівчина, мусіла тоді взяти ініціятиву на себе. І тепер він завжди і в усьому з нею радився, як і що мав би зробити, бо був нерішучий і непевний у своїх вчинках.

Незабаром прийшов до них у дім синок Віктор. Надійка звичайно дбала про нього, але особливої ніжности не відчувала. Може тому, що була занадто молода і не хотілося їй возитися з дитиною, взяла в селі дівчинку, щоб бавила та доглядала дитину, а сама господарювала: і корова, і поросята, і всяка птиця, а головно великий город. Чого тільки вона в тому городі не насіяла та не насадила Всім стало відомо — знаменита господиня. Згадувала Надійка свою матусю згадувала її науку і в усьому старалася наслідувати той добрий приклад, ту родинну традицію.

У вільний час і вчитель пробував Надійці дещо помагати, але вона з того тільки сміялася, бо зразу переконалася, що в господарстві він цілком ні до чого, навіть косу в руках не вміє тримати. Згадувала, як спритно її брати вміли впоратись з усякою працею в господарстві, а її чоловік ніколи в селі не жив, був слабосилий, фізична праця його занадто втомлювала і він її не любив, зате тим більше переймався своєю педагогічною професією. Багато читав, їздив на якісь лекції та курси, сам читав доповідь на вчительських зборах і вважався в шкільній управі за здібного, передового педагога. Захоплювався тим усім так, що на свою дитину майже не звертав уваги. Отже, те сільське дівча тягало Вітю по обійстю, ніхто з ним не розмовляв, ніхто не цяцькався, ніхто не цікавився. Нагодований, вдягнений та й досить.

Трудно було зрозуміти — як і чому це сталося, але з самого дня народження якось ні у батька, ні у матері не лежало серце до тієї дитини. Найбільше любив Вітя товариство тварин — сяде собі коло пса і все щось незрозуміле жебонить. Вже йому пішов другий рік, а він ще не вмів ходити і ніби навіть не розумів, що до нього говорять.

Згодом народилася у Надійки донечка — Женя, така сама біленька, як її мама. Ту дитину батько відразу дуже полюбив. Коли бував удома все тримав її на руках. І дівчатко було чутливе, ще на ніжки не ставало, а вже до батька рученята простягало. Мати також Женею більше займалася, але господарство так розрослося, що була вона завжди в праці.

Все було добре. Хоч платня в учителя мала, але певний благобут завжди був в домі, так само як спокій і зразковий порядок. Тільки лихо не спить. Нежданно, негадано сталася біда.

Якось поїхав учитель до міста на збори, читав там знову доповідь, розігрівся, а надворі був холодний дощ з першим снігом, вітер, сльота. Перемерз бідака в дорозі, приїхав додому, увесь трусячись. Надійка наварила бузинового чаю, поклала нагріту цеглину під ноги, розтерла спиртом. Звикла, що він часто перестуджувався ще з тієї пори, коли вчив у тій холодній, старій школі. Але ці всі домашні заходи цим разом нічого не помогли, гарячка збільшувалась. Надійка налякалась, послала по лікаря. Але й лікар не міг нічого допомогти — тяжке запалення легенів, які і без того не були дуже міцні. І за кілька день залишилась бідна Надійка молоденькою вдовицею з двома сиротятами. Тяжко побивалась . . .

Усе село її жалувало, та й в повіті жалували доброго, здібного вчителя. Дали Надійці досить значну одноразову допомогу і пенсію невеличку призначили, хоч учитель ще не мав вислуги літ. Сільська громада постановила, що нехай вдова користає з хати та городу, поки буде потребувати, навіть дідич-поляк, якому належало село, наказав видавати вдовиці з панської економії муку на хліб та пашню для корови, а також зерно для птиці.

Це загальне співчуття дуже піддержало бідну Надійку.

Коли трохи заспокоїлась, почала розважати, що має з собою робити?

Згадала рідний дім, батьків, і так захотілось їй знов під рідну стріху, під батькову опіку! Отже, рішила повідомити батьків про своє жахливе нещастя та просити ради.

З великою тугою і надією, а одночасно з тривогою очікувала на відповідь, бо знала, що дома з того часу багато змінилося. Не уявляла собі, як то тепер там у них все влаштувалось.

Коли прийшла відповідь від батька, читала й перечитувала кілька разів той лист, писаний щирою, прихильною рукою. І хоч кожне слово було перейняте співчуттям і зрозумінням, а кожна рада була розумна і практична, серце її боляче стиснулося. Батько писав, що для неї і для її дітей у нього в домі завжди знайдеться місце, але що вона мусить дуже добре все зважити й обміркувати перше, ніж вирішити, якою дорогою має йти, а найбільше мусить вважати — куди, до чого та дорога може її привести.

„Якби ти приїхала до нас, — писав батько, — було б нам з мамою легше, але на тебе чекала б тут тяжка праця, певно така сама, як ти маєш там у себе вдома — корова, поросята, птиця, город . . . Менші дівчата ще слабосилі і мала з них поміч. Але у висліді цієї праці була б велика різниця. Там ти працюєш для себе та для своїх дітей, а тут на ту працю простягається більше рук, і для твоїх дітей, очевидно, не далося б нічого заощадити. Тим часом уже тепер тобі треба дбати, щоб Вітя міг дістати порядну освіту.

(Далі буде)

ПРОТОКОЛ

27-ої ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яка відбулася в Hotel Statler Hilton, Cleveland, Ohio в тижні від 18-го до 23-го травня 1970 року

(15)

Звіт Головної Контрольної Комісії та її членів

(Продовження)

Однак коли взяти приріст членства в УНСоюзі за останні чотири роки, то в цій ділянці повинно бути краще. Для цього нам потрібно ще більше постійних організаторів. Тому в цій ділянці ми мусимо зробити драстичні зміни, перебрати такий плян, який мають модерні американські інституції, що працюють в такому самому обезпеченевому бизнесі.

Ще перед закінченням мого звіту дозволю собі подати декілька заввагпобажань шановним делеґатам нашої Конвенції, а саме:

1. Відокремити в Статуті Організаційний Відділ від обов'язків виборного урядовця-секретаря УНСоюзу, — отже Організаційний Відділ має очолити попросту винайнятий шеф.

2. Перевести ухвалу, щоб Головна Канцелярія УНСоюзу мала право збирати вкладки від членів тих Відділів, які не є активними; урядникам таких неактивних Відділів залишити тільки спеціяльну запомогову та спортову акції.

3. Поширити спортову акцію серед союзової молоді, з призначенням постійного спортового референта.

4. Відновити з'їзди союзової молоді, пов'язані із спортовими турнірами.

5. Для майбутнього розвитку й поширення УНСоюзу конче треба набути „Союзівки" як на середньому Заході, так і в Канаді.

6. Якщо Статутова Комісія не представить модерної системи вибору певної кількости директорів, котрі між собою вибирали б Екзекутиву й Контрольну Комісію, то треба на цій Конвенції цю справу обговорити, щоб на слідуючій Конвенції така зміна вибору Екзекутиви й Контрольної Комісії була ухвалена.

Закінчуючи своє звітування, хочу зазначити, що коли в цьому звіті чи в тих, що вже раніше були друковані, я робив якісь критичні зауваження, то лише з однією метою, щоб усе вийшло на користь УНСоюзу і його членам. До цього обов'язку я почувався, як Головний Контролер.

Пам'ятаймо, що українська молодь нині — це майбутнє наших церков, інституцій та життя всієї спільноти. Тому наш напрям і наша програма для української молоді повинна від цієї Конвенції серйозно розпочатись, якщо ми бажаємо УНСоюзові гідно відсвяткувати 100-річчя. Отже, шановні делеґати, зосередьмо всі наші зусилля на будучність УНСоюзу, як його вірні члени. Ми одідичили велику спадщину, яку залишили нам засновники УНСоюзу. Тому ми маємо ресурси на розвинення доброї й різноманітної програми для наших дітей і молоді. І тому радьмось поважно та спокійно над тим, як допомогти нашим дітям і юнацтву в цих серйозних часах і як найбільше діставати в наші ряди такої української молоді, котра б і по нас несла поміч нашим братам і сестрам у поневоленій Україні, аж до остаточного їх визволення.

Будуймо будучність УНСоюзу на нашій молоді!

До свого надрукованого звіту головний контролер Іван В. Іванчук додав:

Mr. Chairman, Honored Guests, and Fellow Delegates:

To my published report, which is in Ukrainian, I shall take a few minutes of your time, and add a few things that have transpired since the report was printed.

On April 18, 1970, I attended the Penn-Ohio UNA Bowling Tournament in Ambridge, Pa., in which UNA junior members participated. Due to unforseen circumstances, Ohio was unable to send any children's teams. However, Ohio was represented by one junior bowler, the young son of Mr. and Mrs. Gene Woloshin, who did pretty well. Besides the local youth and older teams, Derry, Pa. was also there. The affair was quite well planned. What especially interested me was the participation of UNA youngsters and their pride and delight in receiving trophies at the banquet. UNA children's participation in sports is one phase that the future UNA Supreme Assembly should take under advisement, and should do its utmost to promote and subsidize sports among our youth. This suggestion would be a real fraternal effort and would build future UNA membership. It is an investment that will certainly pay good dividends. All of the officers and members of Branch 161 of Ambridge, Pa., should be congratulated for being the sponsors and promoters of children's sports. Andrew Jula, Supreme Advisor and a member of the UNA Sports Committee, put in much time and work to make this affair a success. Congratulations for a job well done.

The Ukrainian National Association's Fifth National Bowling Tournament, which was held in Chicago, Ill., on Saturday, May 2, 1970, was a successful affair in which 27 teams participated. It was an inspiring sight to see so many bowlers take part in the tournament. There was only one disappointment, and that was that neither Detroit, Cleveland, nor Toronto, Canada, participated in this year's tournament. Also, that these tournaments only embrace the Midwest. Eastern teams very seldom participate. Perhaps a solution might be that an eastern division be established and then a play-off be set up between the winners of the eastern division and the winners of the mid-western division. I hope that eastern teams will take part in the 6th Tournament which will take place at Soyuzivka.

As chairman of the UNA Sports Committee for the past four years, I wish to express my sincere appreciation to every bowler who participated in the Fifth UNA Bowling Tournament, to every member of the Chicago Bowling Committee for their diligent work in preparing this tournament and their cooperation with me during the past year. And, to Mrs. Helen Olek, Supreme Advisor, and Andrew Jula, Supreme Advisor, who served with me on the committee.

In conclusion, I am still of the opinion that the UNA should:

1. Publish The Ukrainian Weekly in a different format, and include more social news from different localities.

2. That at least 4 issues of Veselka should be published in the English language for the third and fourth generation children.

3. That sports activities be continued and expanded, with a competent Sports Director who could also promote other phases of fraternalism in each locality.

4. In order to promote growth of the UNA for the next 25 years, UNA should promote and purchase small Soyuzivkas in those areas that are capable of operating one in order to give our youth a chance for recreation and sports activities.

I sincerely hope that this convention adopts a good sound resolution for the betterment of UNA and its members.

Thank you.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО КОНТРОЛЕРА ВОЛОДИМИРА ГІРНЯКА

Високоповажані Пані й Панове, Делегати 27-ої Конвенції Українського Народного Союзу!

Обов'язки і працю головного контролера УНСоюзу я перебрав 2 роки тому, як мене було вибрано на Річному Засіданні Головного Уряду на опорожнене місце дир. Петра Пуцила, що був тоді вибраний головним касиром після смерти св. пам. Івана Кокольського.

Отже, як член Головної Контрольної Комісії, відбув я протягом того часу 4 рази контролю майна та організаційної і господарської діяльности УНСоюзу. З тієї моєї праці, як це в нас практикується, звітував я Голові Контрольної Комісії, д-рові Володимирові Ґаланові, на наших спільних засіданнях, а також і на сторінках нашого союзового органу „Свободи". Повторювати цього не буду, бо Ви всі напевно про це читали. Додам лиш те, що на закінчення 1969 року, з доручення д-ра Володимира Ґалана, поїхав я на нашу „Союзівку" провірити не лише залишену з кінцем року інвентуру, але також і провірити, списати та впорядкувати все те, що знаходиться на ній у її будинках. І все це я зробив, оформивши в книжку на 110 сторінках машинового друку. У тій не легкій праці допомагали мені в початках головний касир Петро Пуцило та головний контролер Іван Іванчук, а після їх виїзду, оба управителі нашої славної „Союзівки", Данило Слободян і Володимир Квас.

Слід позвітувати мені також і про те, що, виїжджаючи на головну контролю в місяці березні вже цього року, я, знову на доручення д-ра Володимира Ґалана, поступив до Торонта й разом із головним контролером Іваном Гевриком ми переглянули і частинно провірили Канадську Канцелярію, якою завідує заступник головного предсідника, а рівночасно й Директор союзового руху в Канаді, Богдан Зорич. В цій канцелярії зберігаються всі потрібні книги, документи, звіти й посвідки, які відносяться до членства, союзового майна та ведення організаційної діяльности в Канаді. Тому, що УНСоюз переріс усі подібні йому допомогові організації своїм числом, то тепер канадські державні асекураційні чинники ставлять Союзові інакші вимоги, як були вони в минулому. І саме тому треба буде союзову Канадську Канцелярію поширити згідно з вимогами асекураційного департаменту, а впарі з тим поширити її організаційну діяльність.

Свою дотеперішню діяльність Канадська Канцелярія виконала задовільно. Без неї ми напевно не були б зробили того поступу, який був досі зроблений. З поступом розбудови УНСоюзу в Канаді, постають нові та ще більші вимоги. І тому треба буде їх постійно задовільняти при помочі додаткових сил для реальної, постійної розбудови Відділів і усього УНСоюзу в Канаді, а також для організування нових Відділів по тих осередках, в яких живуть наші люди у більших скупченнях. Виготовленням потрібних плянів для тієї праці напевно займуться канадські провідники, обрані на цій Конвенції.

Як довголітній постійний організатор УНСоюзу в минулому, не зупинявсь я лише на контролі союзового майна та на веденні його господарки, але також докладав усіх зусиль, щоб допомогти Відділам здобути якнайбільше число нових членів на місце тих, які відходять. Робив я це не лише в Окрузі з осідком у Дітройті, але також відвідав такі більші й менші міста: Міннеаполіс і Ст. Пол у стейті Міннесота, Омага й Лінкольн, у стейті Небраска та Ст. Джозеф і Кензас Сити в стейтах Мизурі й Кензас. Іншими словами: я відвідав такі місцевості, до яких дуже рідко заїжджають наші організатори і члени Екзекутиви з зовсім оправданих причин. Оправданих тому, бо постійних організаторів не маємо подостатком, а члени Екзекутиви не розпоряджають вільним часом поза працею в головній канцелярії.

Ця моя поїздка виразно сказала нам, що ці місцевості, а також і всі інші подальше віддалені, треба відвідувати бодай один раз у році, щоб побачити їхню діяльність, вислухати їх потреб і думок та подати їм не лише відповідні вказівки, але й поміч у їхніх змаганнях зокрема за вдержання наростаючого молодого покоління, тобто їхніх дітей при українських організаціях і Церквах. І це треба робити вже тепер, бо „завтра" буде пізно.

Моя організаційна поїздка була успішною. Я допоміг у розбудові Відділів новими членами, бо за той короткий час приєднав я при їхній допомозі понад 70 членів, а після мого виїзду вони самі вже приєднали до закінчення року понад 30.

В часі тієї поїздки я переконався, що союзові Відділи мають добрих і відданих урядників, які поза щоденною працею для вдержання своїх родин, дбають і про розбудову Батька Союзу, бо вірять, що є він такою інституцією, яка допомагає не лише своїм членам, але й усьому нашому народові в його трудних змаганнях за краще завтра.

Такими урядниками у відвіданих місцевостях є в Міннеаполісі й Ст. Пол проф. М. Дербуш, п. Каркоць, інж. Я. Карп'як, п. Папіж, інж. М. Денисюк та, безперечно головний радний, д-р М. Данилюк. Омага пп. П. Ващишин, Труш, Воробець, Депа й Продивус; в Лінкольн пп. Лехолат і Шалавіга; в Ст. Джозеф пп. Гасяк, Яким'як і Штогрин; в Кензас Ситі п. М. Білик, який поза своїм великим будівельним підприємством, знаходить час на розбудову новими членами Союзового Відділу, якого є фін. секретарем. Він саме й просив мене, щоб УНСоюз післав до Кензас Ситі хоч 20 наших родин, яким він самий постарається про добре платну працю, а також допоможе їм побудувати відповідні мешкальні доми, а відтак і це, що є конечно потрібним для культурної громади, свою гарну, українську Церкву, якої тут, на превеликий жаль, немає і тому діти невеликої тепер нашої громади пропадають серед чужого оточення. В подібному стані знаходяться інші наші громади по менших містах. Тому всі вони просять допомогти їм уже тепер, бо коли цього не зробимо, то майбутність — їхня й наша — по тих місцевостях буде грізною.

У звітовому часі був я в організаційних справах у Наягара Фолс, Амгерстбургу, Лімінґтоні, Толідо, Флинт, а також і у двох Відділах у місті Віндсорі. Писав я часто до наших часописів про таку діяльність, яка допомагала в розбудові нашого громадянського та союзового життя. Бував на зборах союзових Відділів та Окружного Комітету в Дітройті й допомагав моїми порадами відділовим організаторам у їх організаційній союзовій праці. Також допомагав я комітетові, до якого я належу, у підготові вистави опери „Анна Ярославна", яку з великим успіхом влаштовано в жовтні 1969 року у Форд Авдиторії в Дітройті для вшанування УНСоюзу в його 75-річчя. Перед її відкриттям, виголосив я коротку промову в англійській мові для чужих гостей, а також і тієї нашої молоді, яка, хоч і знає, але не все якслід розуміє українську мову.

Слід згадати мені й про те, що в цьому оперному комітеті, а також і в загальній Союзовій організаційній праці на терені Дітройту, були і є дуже активними, поза головним контролером І. Ващуком та обл. організатором Е. Репетою, такі панове: В. Дідик, В. Папіж, (кор. „Свободи"), Я. Базюк, Ярема, Д. Кошельовський, П. Залуга, пані Л. Басько, В. Борискевич, П. Федик, д-р А. Слюсарчук, інж. Кульчицький, Н. Кончак, д-р І. Смерека та бувший УСС п. В. Терлецький. Усім їм завдячуємо не лише успішну підготову й переведення опери „Анна Ярославна", але також придбання великого числа нових членів у 1969 році дітройтською округою.

Як член Головного Уряду я виконував свої завдання впродовж минулих 4 років солідно, подібно, як це я робив в минулому, протягом довгих років. Робив так тому, бо вірив і вірю, що діяльність УНСоюзу допомагає не лише нашим родинам в Америці й Канаді, але й усьому нашому народові вийти побідному в його змаганні за краще завтра тут, а також і на Рідних Землях — Україні.

Членам Головної Екзекутиви й членам Головного Уряду УНСоюзу, а також всім тим, що в минулих 4 роках співпрацювали зі мною та допомагали розбудовувати новими членами заморську твердиню УНСоюз — моя щиро-сердечна подяка!

До свого надрукованого звіту гол. контролер Вол. Гірняк додав:

Багато з Вас мабуть уже читали мій звіт друкований у книжці й тому не буду повторювати його, але додам деякі інші думки, які зможуть придатись нам у нашій спільній праці вже на цій Конвенції, а також і після неї.

В першу чергу, дозвольте мені сказати Вам, що моя довголітня праця для Українського Народного Союзу дала мені можливості не лише пізнати терени та людей, в яких УНСоюз веде свою організаційну діяльність, але також і давала нагоду вивчати причини його росту й зупинок, бо різно воно бувало в минулому. Безперечно, що зупинюватись над ними всіма немає потреби ані часу, бо бували вони різними, як і бували різними часи, в яких приходилось вести ту працю попередникам. Зрештою, не потребую я нікого з Вас переконувати, бо всі Ви знаєте про те, що все це, що нам удалось зробити в минулому, напевно не вдасться зробити тепер, якщо ми вживатимемо ці самі методи в нашій теперішній праці, яких уживали в минулому.

Для прикладу наведу Вам лише один приклад не для того, щоб комусь докоряти, чи підривати авторитет, бо такими методами й засобами всі ми досі послуговувались і вважали їх доцільними в розбудові наших Союзових рядів новими членами. Робили ми так, що нашим відділовим організаторам, тобто урядникам писали листи з вимогами: „здобувайте нових членів", навіть не догадуючись нічого про те, що ця наша мова не тільки що псувала вже попсуті кимось іншим їхні нерви, але й доводила їх до такого стану, що вони почали сповільнювати свою працю по Відділах, подаючи на оправдання різні причини тим, які посилали їм ці листи, а також і були відвічальними за організаційну розбудову УНСоюзу новими членами. Ця дійсність була і є мені добре відомою і тому я згадую про неї лиш для того, щоб вона більше не повторювалась нами, бо минуле, мої дорогі пані і панове, не є для того, щоб його постійно копіювати, але для цього, щоб вивчати всі його недомагання, виправляти їх та постійно змагати до кращого. Хто цього не знає і так не робить, той і ніколи не зможе зробити належного поступу, якого конечно потрібно в такій обезпеченевій інституції, якою і є УНСоюз.

Отже саме й тому на перше місце я ставлю справу виправлення методів і засобів в нашій праці, але, рівночасно запевняю всіх Вас, що вони нам дуже мало, а може й нічого не допоможуть, якщо ви на цій 27-ій Конвенції не вділимо короткого часу й не подумаємо про тих ключевих людей у Союзі, які своєю безперервною щоденною працею розбудовують його новими членами... Бо — як у минулому і тепер, так і в майбутньому — вони одинокі були й будуть двигунами розбудови УНСоюзу! І щоб затримати їх та здобути свіжих і молодших до тієї дуже важливої праці, то треба нам і подумати про їхню відповідну винагороду... Бо, коли цього не зробимо, то стратимо старших і молодших напевно не здобудемо. Про висоту тієї їхньої винагороди не дискутуймо, бо ця справа вимагає не лише самого часу, але також і точного обчислення такими людьми, які визнаються не лише на сухих числах аритметики чи математики, але також і на тій скомплікованій праці. Саме й тому, прошу Вас, залишімо цю важливу справу для вибраного Головного Уряду та доручімо йому виконати це на своєму першому засіданні...

А тепер кілька слів про інші, але також дуже важливі справи, які потребують не лише самого вияснення, але й повного зрозуміння нами всіми, чому воно так є, як є, а не так, як ми всі цього бажаємо. Отже, як головний контролер УНСоюзу, хочу я звернути мою і Вашу увагу на всі ті суґестії та домагання, які були до передконвенційного часу друковані на сторінках нашого органу „Свободи", бо вони, направду, заслуговують на те, щоб у міру наших сил та спроможностей таки щось доброго зробити й для тих наших зорганізованих громад, які досі і в майбутньому будуть кадрами в розбудові того ж Батька-Союзу! Одначе, мої дорогі, щоб УНСоюз міг ці всі наші вимоги виконати, то він повинен би мати не 36, а 360 мільйонів майна! Прошу Вас не розуміти мене мильно й не пояснювати собі самому передучасно моїх слів, що я є проти того, щоб УНСоюз помагав розбудовувати наше спільне громадське добро, бо все те, що досі УНСоюз зробив і робить тепер, належало й належить до його членів і наших громад! Говорю я до Вас так лише тому, бо знаю, якими відсотками зі свого дотеперішнього майна може УНСоюз розпоряджатись і ними помагати розбудовувати потрібні установи для наших громад. Іншими словами: а хочу сказати Вам, що УНСоюз не є державою, яка має повне право оподатковувати своє населення та його коштами будувати все те, що є потрібне тим людям у державі. Також потрібно знати нам усім, що УНСоюз веде свою діяльність покищо у двох державах, які дозволили йому вести його обезпеченеву працю згідно із законами, що були виготовлені не нами, але їхніми відповідними асекураційними департаментами, які стоять на сторожі інтересів забезпеченевих членів. І тому нам усім це, впершу чергу, треба брати до уваги, коли ми чогось домагаємось від УНСоюзу...

Висказуючи Вам мої думки, я поступлю один крок дальше й скажу, що наше громадянство, включаючи й наше членство на обох континентах, де ми досі ведемо нашу обезпеченеву працю, дуже мало знає про минулу й теперішню діяльність УНСоюзу. Знає мало, бо чомусь у нікого з нас немає часу на це, щоб підчислити все те добро, яке зробив УНСоюз протягом 76 років для свого членства й народу нашого. А варто це зробити, бо підсумована сума збірних трудів не лише розкаже нам самим і нашим дітям, що УНСоюз зробив дуже багато добра для народу нашого й свого членства, але також напевно й допоможе нам у майбутньому в розбудові його рядів новими членами. Що більше, допоможе нам продовжувати дальше так дуже потрібні видання нашої енциклопедії; допоможе в розбудові дотеперішньої Союзівки та побудові там, де потрібно інших, а з ними й таких центральних домів для наших громад, які є конечно потрібними для вдержання на висоті себе самих у країнах нашого побуту й тієї праці, яка допомагає нашому народові на рідних землях у його трудних змаганнях за волю й незалежність України!

Після закінчення звітування головних контролерів, предсідник Конвенції подякував звітодавцям і, відкладаючи дальше звітування до чергового дня, прочитав наспілі телеграми й просив П. Дорожинського відчитати, які прийшли українською мовою.

ПРИВІТИ

Телеграми прислали конґресмен Фіґен з Огайо, Б. Тутски, повітовий директор з Ірі, Па., Крайовий Братський Конґрес Америки та проф. Іван Задорожний.

Привітання українською мовою наспіли від Архиєп. Максима з Вінніпеґу, Архиєп. Мстислава з Бавнд Бруку, Єп. Андрія Роборецького зі Саскатуну, Єп. Ярослава Ґабра з Чикаґо, пастора В. Боровського, в імені Українського Євангелицького Об'єднання Півн. Америки, Українського Конґресового Комітету Америки, Пласту, Т-ва „Рідна Школа" в Клівленді, Хору „Дніпро" в Клівленді та від Української Мистецької Студії у Філядельфії.

На цьому закінчилася друга сесія 27-ої Конвенції о год. 6 вечора.

ТРЕТЯ СЕСІЯ

Вівторок 19-го травня 1970 р. перед полуднем

ПРОГОЛОШЕННЯ СКЛАДУ КОМІСІЙ

Третя рання сесія розпочалася о годині 9-ій ранку.

Делеґат Карло Сачко (53) голова Верифікаційної Комісії, повідомив, що його Комісію треба було побільшити делеґатами, які були потрібні при обчислюванні голосів, а саме: Михайлом Крикою, Михайлом Лисим, Ярославом Блищаком, Дмитром Дидиком, Анатолем Дорошенком, Михайлом Шашкевичем і Семеном Лупацієм. Після цього К. Сачко повідомив, що до Фінансової Комісії були вибрані слідуючі делеґати:

1. Марія Шпікла 246 голосів,
2. Осип Бакай 200 голосів,
3. Іван Винник 177 голосів,
4. Василь Вишиваний 176 голосів,
5. Евстахій Гомотюк 144 голосів.

До Комісії Прохань і Скарг були вибрані делеґати:

1. о. Омелян Мицик 241 голосів,
2. Павло Дубас 195 голосів,
3. Геновефа Жеребняк 166 голосів,
4. Мирослав Кальба 149 голосів,
5. Іван Попович 133 голосів.

Микола Хоманчук, заступник голови Верифікаційної Комісії проголосив, що до Виборчої Комісії обрані такі делеґати:

1. о. Богдан Смик 277 голосів,
2. д-р Олександер Соколишин 273 голосів,
3. д-р Роман Смук 260 голосів
4. Михайло Воробець 225 голосів,
5. Микола Бобечко 190 голосів,
6. Володимир Левенець 184 голосів,
7. Єфим Омельченко 174 голосів,
8. Степан Біляк 170 голосів,
9. Іван Скіра 169 голосів,
10. Ярослав Карп'як 163 голосів,
11. Микола Андрухів 154 голосів.

Після цього провід Конвенції перейняв Павло Дорожинський, який попросив головних радних до додаткового звітування.

ЗВІТИ ГОЛОВНИХ РАДНИХ УНСОЮЗУ

REPORT OF TARAS SZMAGALA
Supreme Advisor

This is a brief outline report of my activities, accomplishments and frustrations during my four-year term as Supreme Advisor of the Ukrainian National Association, May, 1966 through May, 1970.

This report is outlined in four general categories:

A) Officials representation of the Ukrainian National Association B) Unofficial representation of the Ukrainian National Association. C) Activity in the Ukrainian and American community. D) Items which I have stressed during my tenure on the Supreme Assembly and remarks for the good of the organization.

I was officially appointed to represent the Ukrainian National Association and spoke on its behalf at the following:

1) The Ohio Fraternal Congress — Cleveland, Ohio, Columbus, Ohio, Akron, Ohio.

2) The Ukrainian Youth League of North American Conventions-Detroit, Michigan, Toronto, Ontario, Canada and Pittsburgh, Pennsylvania.

3) The Ukrainian Orthodox League of North America Convention-Cleveland, Ohio.

5) Organizational meetings — Cleveland District, Cleveland, Ohio, Youngstown District, Youngstown, Ohio.

6) Annual meetings of District Committees, Cleveland Distrct, Cleveland, Ohio, Youngstown District, Yougnstown, Ohio.

7) Evaluation of Cultural Courses at Soyuzivka.

8) Various other functions in Alquippa, Pennsylvania; Ambudge, Pennsylvania; Campbell, Ohio; Youngstown, Ohio; Columbus, Ohio; Lorain, Ohio; Cleveland, Ohio.

(Продовження на стор. 4-ій)

ЗВІТИ ГОЛОВНИХ РАДНИХ УНСОЮЗУ

(Продовження зі стор. 3-ої)

I participated in the following functions relating to the Ukrainian National Association:

1) Branch Secretary — Branch No. 251; 2) Activity in Cleveland District Committee, including chairmanship of Anna Yaroslavna Committee; 3) Activity in Penn-Ohio Sports Committee; 4) Organization of members; 5) Cultural courses at Soyuzivka; 6) Contacts with various fraternalists; 7) Chairman of the convention committee-1970 Ukrainian National Association Convention, Cleveland, Ohio.

Believing members of the Supreme Assembly should be engaged in civic endeavors in the American as well as the Ukrainian community, I was active in the following:

1. United Ukrainian Organizations of Greater Cleveland, branch of the Ukrainian Congress Committee of America.

2. Advisor—Ukrainian Youth League of North America.

3. Trustee—Ukrainian Youth League of North America Foundation.

4. Executive Board of the Ukrainian Professional Society of Ohio.

5. Executive Board of the Cuyahoga County Nationalities Movement and Captive Nation's Week Committee.

6. National Treasurer of the Ukrainian-American-Republican Federation.

7. Member of various political, civic and professional educational organizations.

I feel strongly that each member of the Supreme Assembly must participate in the direction and guidance of the Association. To some small degree I have done this, both in my participation at the annual sessions and in my other activities within the Association. Listed below are a series of ideas which I have stressed throughout my tenure in office, that I feel should be considered for the good of our Association. I have listed these items in order to relate the direction in which I hope our Association will move. This is not an attempt to be critical of any one person or aspect of our Association.

1. The major advantage a fraternal organization has over an insurance company is fraternal benefits. Our Association must continue to increase our fraternal benefits. A one-shot increase in dividends such as our seventy-fifth anniversary dividend is good; however, this is not the type of fraternal benefit which will bring us increased membership in the long run. Orphan coverage as outlined in several of my past reports, is a fraternal benefit which is aiding other fraternal organizations in organizing members. Our Association must consider these kinds of benefits to make our insurance coverage more attractive.

2. The progress of our association depends upon the continued organization of new members. During my tenure on the Supreme Assembly, I have continually made constructive suggestions on the organization of new members. Some of them are:

a. Selling aids such as booklets, pamphlets, charts, graphs, etc., are most important to our secretaries and organizers. During the past four years we have seen an increase in the number of such items, some have been good, others not so good, however they lack an overall direction or plan. We should plan and produce a whole new series of selling aids. They should be a simple highly visual explanation of the type of coverage we can offer. If we do not have the talent or facilities to do this ourselves, we should consider hiring a professional public relations firm.

b. We must change our basic approach to the organization of our youth. Chauvinism and emotion will not sell large amounts of life insurance to our highly sophisticated new generation. We have nothing to hide, we are competitive, so let us sell our product on the grounds that it is better and cheaper.

c. The point system for organization of new members must be implemented. This was passed unanimously by the Supreme Assembly three years ago. Some feeble attempts in using it have been made. In order to use it properly, we must accept the philosophy behind it. This is another aspect of a modern organizational approach.

d. The substantial gains in membership hoped for last year did not materialize. As I mentioned last year, perhaps we should consider a completely new sales organization. This would mean full time people in every major sales area.

3. The Association must continue to improve on the internal workings of the main office. The forthcoming move to the new office building should greatly aid our entire operation. We should investigate such possibilities as direct billing and continue to place the entire operation on a more systematic and businesslike basis. One possibility is monthly payment of expenses and rewards to secretaries and organizers. The quarterly payment system presently being used is outdated. Monthly rewards will improve both our collection of dues and organization of members.

I look to the 70's as a wonderful decade for our Association. A decade which will see us enter our new office building, a monument to the members who have enabled us to build it. I am confident the 1970 Cleveland Convention will aid greatly in making the necessary changes that will assure our continued progress and growth.

До свого звіту, який був надрукований головний радний додав наступні думки:

1. a) Increase of fraternal benefits. "We must increase our fraternal benefits to make our coverage more attractive. We have to take a look at something more than just our dividends."

b) Orphan coverage should be increased. He has been fighting for this for four years. We might work on this in the future.

c) Scholarships. There is a lot of feeling here on scholarships and you will decide what shall be done on this.

"We lack an overall approach to our sales. We do not have an overall plan as far as our sales situation is concerned. The first part of a sales approach has to be a sales organization. The structure of our present sales organization is in need of some real revision. And I would like to see some one get down to work and make out a real, concrete plan on the structure of our sales organization. Allow me to say that my second point of sales, is our approach or our attitude toward sales. I do not consider myself a youth any longer. But I am a little closer to our young people than many of you. And the days are gone, with most of our young people, where we can walk in and start talking about selling a $10,000 or a $25,000 or a $50,000 policy just on the basis that this organization is Ukrainian. Now this is an important point and I am not minimizing it. We are not going to get our young people who are educated, highly sophisticated, to buy a $50,000 insurance policy just because our organization is Ukrainian. We have the coverage, we have just as good coverage as all companies. We are competitors. And so our approach to these people has to be two-fold. It has to be:

"This is what we have to offer and it is just as good as the next person's, it is cheaper than the next person's, and "To ye nashe." And together with the fact that we have the coverage, and the fact that it is our organization, we will be able to approach our youth and sell our organization.

"Last point: We are building a new modern building. We are attempting to modernize our approach as far as the administration of our organization. We have some real problems in our Branch structure."

Mr. Szmagala described the difficulty encountered by Branch Secretaries in collecting dues and expressed the opinion that this difficulty is part of the overall UNA philosophy. "I think it has to start at the Home Office. The Home Office has to have a business-like approach toward collection of dues and toward servicing our own members. We do not have it. Your Secretaries have to have your dues in on the 28th of the month. If not, it is reported in the paper, and so on. And yet, in the reward situation, you wait three months to get your rewards. This, to me, does not make any sense. I think that if the rewards are given out monthly then the Home Office could say "We are conducting this on a business-like basis, we expect you to conduct your work on a business-like basis. Meet your deadline." And this would solve many of our problems.

"Briefly, this is my philosophy and I thank you for listening to me. I would like to thank all the people who worked with me during these four years and thank you for the opportunity to serve you."

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО ТАРАСА ШПІКУЛИ

Приступаючи до звіту з моєї діяльности як головного радного УНСоюзу за час від 1 січня 1966 до 31 грудня 1969 року, я бажаю використати цю нагоду і зложити прилюдну подяку делегатам і делегаткам 27-ої Конвенції УНС, що знову наділили мене своїм довір'ям і дозволили обняти пост у Головному Уряді. Як у попередніх моїх каденціях, так і в минулій, я докладав усіх зусиль і старань, щоб як слід сповнити мій обов'язок супроти дорогої мені організації УНСоюзу.

За чотири звітові роки я брав участь у всіх трьох засіданнях Головного Уряду, на яких складав звіт з діяльности, брав участь в нарадах і дискусіях, висловлював свої думки і поради для добра і дальшого розвитку УНСоюзу.

Тому, що 26-та Конвенція, згідно з рішенням Головного Уряду, відбулася в Чикаго, було ряд зборів для створення Конвенційного Комітету. На одних зборах були приявні гол. предсідник — п. Й. Лисогір і гол. секретар д-р Я. Падох, і на них остаточно оформлено й вибрано Конвенційний Комітет. Я очолив Реєстраційну Комісію Комітету, дбаючи, між іншими завданнями цієї Комісії, також про справу підшукання приміщень для делегатів в готелях. Можу ствердити, що я вповні виконав завдання, які входили в обсяг мого діяння. Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Чикаго відбув ряд зборів та засідань, на яких я був приявний та старався причинитися до успіху.

Заходами Окружного Комітету відбувся в днях 2-3 грудня 1966 р. секретарсько - організаційний курс, на якому доповідали д-р Я. Падох, гол. секретар, та п. В. Сохан — заст. гол. предсідника. Такі курси повинні відбуватися частіше, бо вони незвичайно корисні для нашої організації.

В дні 24 листопада 1968 р. відбувся 75-літній Ювілей „Свободи", що його відзначено в Чикаго бенкетом. Промовляли п. Богдан Кравців, редактор „Свободи" і п. Зенон Снилик, редактор „Українського Тижневика", актор Йосиф Гірняк узяв участь у мистецькій програмі бенкету. З нагоди 75-річчя УНСоюзу, дня 29 листопада 1969 р. була виставлена в Чикаго опера „Анна Ярославна". Опера була вдатною імпрезою. Я старався помогти здобути фінансовий успіх, продажжю квитків вступу.

Вже від довшого часу союзова громада в Чикаго робить старання про набуття відповідного об'єкту під Союзівку, що мала б служити членам УНСоюзу в західних стейтах. З тією метою я їздив оглядати реальності, які надавались би до цього. На мою думку така Союзівка могла би бути корисною для західних і осередніх стейтів, н. і. у приєднуванні молодшої ґенерації в ряди нашого Союзу. Це може одначе увінчатися успіхом лише при повному розумінню і співпраці в тому напрямі.

На запрошення наших відділів у Чикаго, зокрема 106-го і 379-го в січні 1967 р. я брав участь в їх річних зборах, передав привіт від Головного Уряду та апелював до приявних членів активно працювати в напрямі побільшення нашої союзової родини.

З приводу 50-літнього ювілею 301-го Відділу УНСоюзу, що відбувався 27 листопада 1966 р., я складав йому також привіт і побажання.

В імпрезі - бенкеті в честь довголітніх членів 33-го і 176-го Відділів УНС, влаштованій в дні 11 грудня 1966 року, брав я участь і мав шану передати дарунки від УНСоюзу для найстарших та довголітніх членів пп. Стефана і Василя Зелінків. Дня 4 грудня 1966 року відбулося прийняття заходом Окр. Комітету УНС, на якому були приявні заст. гол. предс. п. В. Сохан і гол. секр. д-р Ярослав Падох. При тій нагоді були нагороджені відповідними пам'ятковими дарунками довголітні члени — пп. Тимко Кривовяз, Дмитро Пітух, Микола Багрій та Ілля Дубовий.

11 липня 1967 гостив у Чикаго гол. предсідник Й. Лисогір, який відбув з головними урядовцями Округи окреме засідання в союзових справах.

В днях 18 і 19 жовтня 1969 р. відбулися організаційні збори Окружного Комітету та Комітету Відділів УНС. На обох зборах реферували про союзові справи гол. секретар д-р Я. Падох і обласний організатор п. Е. Репета. Подібні збори відбулися 13 і 14 грудня 1969, на яких були приявні гол. предсідник Й. Лисогір і обл. організатор п. Е. Репета.

На протязі останніх 4-ох літ я виконував обов'язки предсідника Дирекції Дому Відділів УНСоюзу в Чикаго, користуючись повною співпрацею інших урядовців і директорів цієї установи.

Також була повна співпраця між мною і обласними організаторами УНС п. Володимиром Гірняком, та його наслідником п. Е. Репетою.

Впродовж звітного часу я сповняв уряд предсідника Ліги Американців Українського Походження в Чикаго.

Рівночасно старався я брати участь в інших наших церковних і громадських організаціях, у різних імпрезах, народних святах і ювілеях різних організацій та використовував кожну нагоду для поширювання ідеї УНСоюзу.

Також, якщо іде про економічні установи Чикаго, я брав участь у кожнорічних зборах української кредитівки „Самопоміч", як рівнож у зборах нової фінансової установи Чикаґа Щадничо - Позичкової Спілки „Певність", я був приявний на посвяченні нового дому цієї установи, що відбулося 27 листопада 1966 р. і склав привіт від Головного Уряду УНС та від мною очолюваних установ. На протязі 4-літньої праці на пості головного радного, ідучи за закликами в часі ювілейних святкувань „Свободи" і УНСоюзу, я уважав своїм найважнішим обов'язком збільшування союзової родини новими членами і приєднав у тому часі 168 нових членів УНСоюзу. Акція приєднування нового членства до УНС забезпечує існування нашої організації в майбутности, тому вона безсумнівно є найважливішою серед забезпеки цієї моєї активности і тому можу ствердити, що впродовж моєї союзової діяльности я приєднав до УНС 1982 нових членів.

За успіх в моїй союзовій і громадській праці я є вдячний всім нашим людям доброї волі, котрі співпрацювали зі мною, бо без їхньої підтримки і помочі ледви чи моє завдання і обов'язки були б виконані.

До свого друкованого звіту головний радний Тарас Шпікула додав:

Шановні Пані і Панове Делегати 27-ої Конвенції!

Хочу зложити подяку людям доброї волі, котрі співпрацювали зі мною, та цим уможливили мені виконати успішну працю для УНСоюзу.

На протязі чотирьох років праці на пості головного радного, ідучи за закликами в часі 75-літніх ювілейних святкувань „Свободи" і УНСоюзу, я уважав найважливішим моїм обов'язком, збільшувати ряди наших членів. В тому часі вдалось мені зорганізувати 168 членів.

Впродовж моєї діяльности на пості головного радного УНСоюзу, я побільшив нашу союзову родину на 2,009 нових членів.

Бажаю щоб ця Конвенція була успішною та стала прикладом на майбутнє.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО СТЕПАНА ГАВРИША

Починаючи свій звіт, в першу чергу почуваюсь до милого обов'язку зложити щиру подяку шановним Делегаткам і Делегатам 26-ої Конвенції, які виявили до мене довір'я і вибрали мене на пост головного радного наймогутнішої української установи в діяспорі, а саме УНС.

Це направду є гордість бути головним урядовцем установи, яка поза кордонами рідної землі вже більше як 75 років виконує місіонерську функцію. Місіонерську функцію тому, що дія УНС не обмежується лише до концентрації фондів і творення сильного економічного бастіону — ні, ця установа в цей сам час була і дальше є ініціятором повстання багатьох суспільно-громадських установ, як на американському так і канадійському теренах. УНС займає одне з найпередовіших місць в праці поруч центральних установ, як СКВУ, УККА, КУК, ЗУАДК та інших.

Я особисто вдячний Всевишньому Господеві за це, що мав нагоду бути головним урядовцем УНС в роках, коли припали такі важливі ювілеї, як 75-річчя „Свободи" та 75-річчя Батька-Союзу. Три чверті століття стукнуло УНС, але він не старіється, а навпаки, є сповнений ентузіязму, живучою динамічною силою, новими плянами та новими завданнями.

Коли ходить про працю головного радного, то статут не виказує стисло розробленої процедури, чи вказівок про його обов'язки, але членство в Головному Уряді заставляє його члена думати, що він чи вона мусять бути носіями ідеалів цієї, Богом благословенної, установи.

Приступаючи до звіту головного радного за час чотирьох років, мушу заявити, що в тому часі я виконував обов'язки головного організатора УНС на східні стейти Америки, був головою Окружного Комітету Філядельфійської округи та секретарем 83-го Відділу ім. Івана Франка в Філядельфії. В зв'язку з тим, я мушу заторкнути й діяльність згаданих ресортів, звітуючи в хронологічному порядку коротко про мою діяльність на згаданих постах.

ПРАЦЯ ГОЛОВНОГО РАДНОГО

Я був присутнім і звітував під час трьох річних засідань Головного Уряду УНС, які відбувалися на оселі „Союзівка", а відтак брав участь під час двох спеціяльних засідань, які відбулися 15 листопада 1967 р. в Ню Йорку та 15-16 червня 1968 р. в Торонті. Під час усіх тих нарад я брав живу участь у дискусіях, висловлював свої думки та давав поради для добра нашої організації.

3-го липня 1966 р. був представником УНС під час 21-го З'їзду Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА, який відбувся у Філядельфії.

7-го і 8-го серпня 1966 р. був представником УНС на Конвенції Української Католицької Молоді у Філядельфії.

13-го жовтня 1966 р. був учасником Конгресу Братських Союзів стейту Ню Джерзі, що відбувався в Атлантик Сіті.

14 і 15-го листопада був делегатом на Конгресі Братських Союзів Пенсилвенійського стейту в Піттсбургу.

7 і 8-го квітня 1967 р. був учасником Конгресу Братських Союзів стейту Мериленду в Балтиморі.

15-го квітня 1967 р. був учасником бенкету з нагоди союзового кругольного турніру, що відбувся в Рочестері, Ню Йорк.

6, 7 і 8-го червня 1967 р. відвідав з маестром Уласом Самчуком історичні місця УНС: Шамокін, Шенандоа та Скрентон, щоб зібрати матеріяли для видання книжки про УНС з нагоди його 75-річчя.

2 і 3-го вересня 1967 р. був представником УНС на 22-му З'їзді Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА, який відбувся в Чикаго.

14-го жовтня 1967 р. був учасником Конгресу Братських Союзів стейту Ню Джерзі, що відбувся в Атлантик Сіті, Н.Дж.

13 і 14-го листопада був учасником Конгресу Братських Союзів Пенсилвенійського стейту, що відбувся у Філядельфії, Па.

1-го травня 1968 р. брав участь в похоронах покійного головного касира УНС Івана Кокольського.

5-го червня 1968 р. з головним радним Іваном Одежинським відвідали губернатора Пенсилвенійського стейту Шейфера в справі проголошення „Тижня Братських Союзів".

15 і 16-го червня 1968 р. в Торонті взяв участь у зустрічі з Верховним Архиєпископом Кардиналом Йосифом Сліпим.

23-го серпня 1968 р. був учасником, у ролі обсерватора, Світового Конгресу Протестантських Церков, що відбувався в Кейп Мей, Н.Дж.

31 серпня та 1-го вересня 1968 р. заступав УНС на 23-ій Конвенції Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА, що відбулася в Честері, Па.

10-го листопада 1968 р. брав участь в бенкеті з нагоди 75-річчя „Свободи", який приготовили Відділи Філядельфійської округи в Трентоні, Н.Дж.

11 і 12-го листопада 1968 р. був учасником Конгресу Братських Союзів Пенсилвенійського стейту, що відбувся в Піттсбургу, Па.

22-го лютого був учасником величавого бенкету в честь 75-річчя УНС, що відбувся в Ню Йорку.

8-го березня 1969 р. брав участь в похоронах головного касира СУК „Провидіння", пок. Теофіля Кульчицького.

30-го квітня 1969 р. брав участь в похоронах голови НТШ, проф. Романа Смаль-Стоцького.

30 і 31-го серпня 1969 р. брав участь в 24-ій Конвенції Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА, що відбулась в Чикаго, Ілл.

13-го вересня 1969 р. заступав УНС під час першого Центрального З'їзду Мирян за Український Патріярхат, що відбувся у Філядельфії, Па.

10 і 11-го листопада 1969 р. був учасником Конгресу Братських Союзів Пенсилвенійського стейту, що відбувся в Гершi, Па.

7-го грудня взяв участь в бенкеті 75-річчя УНС, який влаштували Відділи Філядельфійської округи з Брістолю і Трентону.

В звіті з діяльности головного радного взагалі не згадую секторів громадського та репрезентаційного, бо коли б хотів подати коли і де був на академіях, національних святах, імпрезах, ювілеях(а такі є майже кожного тижня), бенкетах, весіллях, хрестинах, а всюди з тієї чи іншої нагоди треба промовляти, то тоді це не був би звіт, а повість. Тому я обмежився лише до подання важніших дат з моєї діяльности.

ОРГАНІЗАЦІЙНА ДІЛЯНКА

Бувши головним радним, я в цей самий час виконував обов'язки обласного організатора на східні стейти Америки.

Як обласний організатор я в першу чергу виконував стисло ту працю, яка мені була припоручена членами Екзекутиви, а саме: бути дорадником Окружних Комітетів, дорадником секретарів та відділових урядовців, показати практично секретарям як приєднувати членів та оформляти їх, перевіряти книговодство, а де треба навчити як його вести, підшукувати відповідних осіб на секретарів, а де вимагає потреба замінювати непродуктивних секретарів, лучити неактивні й малі Відділи, підшукувати місцевих, окружних та обласних організаторів, приготовляти окружні наради та брати участь у них, закладати нові Відділи і організувати членів.

До моєї території, як обласного організатора, належало 7 Округ, якими я опікувався ввесь час, та 5 Округ, якими опікувався доривочно. Тими Округами були:

п.ч.	Назва Округи	ч. Відділів	ч. членів
1.	ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКА	37	7,479
2.	НЮАРКСЬКА	21	3,257
3.	ПЕРТ-АМБОЙСЬКА	12	1,978
4.	АЛЛЕНТАВНСЬКА	12	1,372
5.	ДЖЕРЗІ-СИТСЬКА	11	2,357
6.	БАЛТИМОРСЬКА	9	1,228
7.	ПАССЕЙКСЬКА	6	1,152
Разом		108	18,823

Доривочно опікувався Округами:

п.ч.	Назва Округи	ч. Відділів	ч. членів
1.	ПІТТСБУРЗЬКА	21	8,588
2.	ШАМОКІНСЬКА	21	1,725
3.	НЮ-ГЕЙВЕНСЬКА	14	2,771
4.	СКРЕНТОНСЬКА	10	702
5.	ВІЛКІС-БЕРСЬКА	9	727
Разом		75	9,513

Разом всіх Відділів було 183, які на 31 грудня 1969 року мали 18,336 членів.

Організаційна діяльність Округ, якими опікувався повних 4 роки (нові члени):

Назва Округи	ч. Відд.	1966	1967	1968	1969	Разом
Філядельфійська	37	476	581	528	643	2,228
Нюаркська	21	259	278	185	295	1,017
Перт-Амбойська	12	130	152	151	175	608
Джерзі-Ситська	11	177	117	126	203	623
Аллентавнська	12	89	77	88	79	333
Балтиморська	9	59	39	41	103	242
Пассейкська	6	64	52	47	138	301
Разом	108	1,254	1,296	1,165	1,636	5,352

Організаційна діяльність Округ, якими опікувався доривочно (нові члени):

Назва Округи	ч. Відд.	1966	1967	1968	1969	Разом
Піттсбурзька	21	204	165	—	—	369
Шамокінська	21	116	115	—	—	231
Ню-Гейвенська	14	—	—	112	150	262
Скрентонська	10	25	39	—	—	64
Вілкес-Берська	9	26	38	—	—	64
Разом	75	371	357	112	150	990

Разом всі Округи, з якими я співпрацював на протязі чотирьох років, здобули для Батька-Союзу 6,342 членів.

Згадуючи про працю Округ, не можу поминути голів Окружних Комітетів, з якими ввесь час я співпрацював та мав від них дружню кооперацію і поміч. Тими головами були: Юліян Баранюк, а від 1969 р. п-ні Стефанія Буншована — Округа Нюаркська; Антін Шаран — Округа Джерзісітська; Володимир Новацький — Округа Пассейська; Михайло Фединишин, а від 1968 р. Теодор Трешелюк — Округа Перт-Амбойська; дир. Емануїл Притула — Округа Балтиморська; Іван Зазворський — Округа Аллентавнська; Михайло Гентош — Округа Шамокінська; проф. Микола Мартинюк — Округа Скрентонська; пані Ольга Маліцак — Округа Вілкісберська, і Василь Сачко — Округа Піттсбурська, та проф. Іван Телюк — Округа Нюгейвенська. Спасибі за дружню співпрацю!

До моїх обов'язків належало приготування річних та окружних нарад по Округах і участь в них. За чотири роки був я присутній на 64 нарадах, а саме: 1966 р. — 16 разів, 1967 року — 18, 1968 року — 17, та 1969 року — 13 разів. Разом 64 наради.

До найбільших моїх успіхів у звітовому часі зараховую заложення чотирьох нових Відділів, а саме:

31-го грудня 1966 р. Відділ ч. 10 під назвою: Другий Відділ Українських Євангеликів у Філядельфії, Па.

31 грудня 1967 р. Відділ ч. 17 ім. Івана Онищенка при Українській Євангельсько-Баптистській церкві в Чикаго.

1-го грудня 1968 р. Відділ ч. 34 ім. св. Івана Хрестителя в Річмонд, Вірджінія;

7-го вересня 1969 р. Відділ ч. 71 під назвою: 5-ий Відділ Українських Євангеликів-Баптистів в Клівленді.

До моїх обов'язків належала і вишколна ділянка, тому брав участь в спеціяльному семінарі для професійних організаторів в Піттсбургу, а опісля був викладачем під час секретарсько-організаційних курсів на Союзівці та в Нюарку і Вилкіс Бері.

Останнє і найважливіше, що належить згадати, то це, що на протязі 4 років на пості обласного організатора я виповнив 1,279 аплікацій нових членів, а з того записав на секретарів 738, а на себе — 541, а саме: 1966 р — 179 на секретарів, 168 на себе; 1967: секретарі 209, а на себе 132; 1968 р.: секретарі 160, а на себе 121; 1969 р.: секретарі 190, а на себе 120.

(Продовження в наст. числі)

СОВЄТСЬКА ПРЕСА ВИСТУПИЛА різко проти світового сіоністичного конгресу, який відбувається в Єрусалимі, назвавши його провокацією супроти Совєтського Союзу. Одним з головних гасел того конгресу є таврування СССР за антисемітизм і переслідування тих, що хочуть виїхати до Ізраїлю. Але саме два дні тому ізраїльський великий особовий джет американського типу 747 привіз з Відня 326 совєтських жидів, найбільшу іміграційну групу за весь останній рік.

ЗВІТ КОМІСІЇ ФОНДУ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА

при

КОМІТЕТІ ОБ'ЄДНАНИХ АМЕРИКАНСЬКО-УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ВЕЛИКОГО НЮ ЙОРКУ

За час від 1 червня 1971 по день 12 січня 1972 року зложили на Фонд Верховного Архиєпископа слідуючі особи:

Д-р П. Пшик — $1,000.00
С. і М. Подольські — 300.00
П. Кисіль — 250.00
Я. Ванкевич, д-р І. Чолган, М. Зачка, А. Підвербецький, Є. Федюк, В. Фриз — по $100.00 — разом — 600.00
І. і Б. Бородайко, А. і М. Вороняки, В. і О. Дармохвали, Д. Палка, О. Сум — по $50.00 — разом — 250.00
І. Базарко, О. і М. Васьків, К. Галів, В. і Л. Гошовські, Р. і О. Гутлевич, І. і С. Данилович, М. Заклинський, І. Книш, В. Марків, П. Радинський, І. і С. Раковські, СУА — Відділ 82, З. Товпаш — по $25.00 — разом — 325.00
В. і О. Фостяки — 20.00
М. Георгія, В. Заяць — по $10.00 — разом — 20.00
Л. І. — 13.00

В пам'ять бл. п. о. ЯРОСЛАВА КЕКІША:
По $80.00: Р. Кекіш, Ю. Кекіш. **По $30.00:** О. Качоровська. **По $25.00:** Броди-Лев, д-р М. Варусевич, д-р І. і У. Вогачевські, Р. і О. Гутлевич, В. і Д. Кекіш, С. Кебало, З. і Є. Корчинські, Налько Хемікал Компані, А. Осадца, С. Филиповська. **По $20.00:** М. і І. Бучак, Я. і І. Щербанюки. **По $15.00:** д-р Ю. Гнатишак, д-р М. і Д. Дудра, д-р І. Крамарчук, М. і О. Пришлесі, Є. і М. Цибак. **По $10.00:** Р. Ковалів, В. і М. Левицькі, М. Прокоп, В. і Н. Савицькі, Р. і К. Скоробогаті. **По $5.00:** А. Антоняк, Н. Вілчинська, П. Німіровський, П. Смеречинська, М. Цибик — разом — 570.00

В пам'ять бл. п. СТЕФАНІЇ КАРАТНИЦЬКОЇ:
По $50.00: О. Береза-Каратницька. **По $25.00:** Р. і Н. Ільницькі, д-р З. і Д. Каратницькі, Л. і О. Крушельницькі, С. і А. Никифоряки, Б. і Н. Шуст. **По $20.00:** Я. і І. Куровицькі, Я. Лушпинська, Р. і Л. Раковські, Б. і О. Фостяки. **По $15.00:** С. Береза, Р. і О. Гутлевич. **По $10.00:** К. Боднар, В. і Л. Гладкі, Є. і І. Голюки, Є. і Н. Данилюки, Р. і М. Данилюки, А. Каратницький, Б. і П. Каратницькі, І. Копачинська, С. Крушельницька, М. Лозинський, Е. і С. Масник, О. Назар, Я. і О. Никифоряки, А. і Т. Осадци, Б. і Н. Перфецькі, І. і З. Раковські, С. і А. Секрета, М. і О. Соневицькі, Р. і К. Скоробогаті, о. Я. і О. Шуст, З. і Л. Ціховляси. **По $5.00:** М. і Ю. Гой, В. Івануса, О. Івасівка, Л. Івашків, Л. і Р. Канюга, С. Менцінська, К. Мокацюк, Я. Салик, М. Соробей, Р. Соробей, О. Томашівська, Ю. Турчин, І. Хомин, П. Шпонтак — разом — 565.00

В пам'ять бл. п. СТЕПАНА ЖУКА:
По $30.00: П. і М. Кондрат. **По $25.00:** А. і В. Федорків, О. Федорків. **По $20.00:** М. і Н. Клецор, М. Клячко, Е. і О. Куровицькі, Е. Піддубчишин, Ю. і О. Ястжемські. **По $15.00:** Я. і О. Городецькі, Т. і О. Зозулі, А. і Д. Деськів, В. і Е. Петровські. **По $10.00:** М. Буковська, М. і О. Зацухи, Я. і Н. Косановські, Л. і Л. Крушельницькі, А. і А. Сонек — разом — 290.00

В пам'ять бл. п. ВОЛОДИМИРА РИБЧУКА:
По $25.00: Е. і О. Куровицькі. **По $20.00:** І. і З. Вудзінські, Д. Комаринська, П. Кисіль, Я. і І. Куровицькі. **По $10.00:** В. Бабій, І. і К. Лавришко, О. і М. Мороз, родина Пухальських, І. Станецький. **По $5.00:** П. Войчук, Н. Саєвич — разом — 165.00

В пам'ять бл. п. ЯРОСЛАВИ з БЕРЕЗИНСЬКИХ ІВАХІВ:
По $20.00: С. і А. Никифоряки. **По $10.00:** Р. і М. Борковські, М. і М. Кривокульські, Л. і Л. Крушельницькі, І. Савицька-Мусій, І. і О. Савки, Л. Савойка, Д. і А. Тихі, Е. і Л. Храпливі, З. і Л. Ціховляси, Я. і І. Щербанюки. **По $10.00:** К. і А. Кисілевські, Н. Мечник, І. і Л. Мосевичі — разом — 135.00

В пам'ять бл. п. НАТАЛІЇ ЛАПИЧАК:
По $40.00: Спортове Т-во „Чорноморська Січ". **По $25.00:** д-р В. і С. Олесницькі. **По $10.00:** О. і Я. Олесницькі, А. і Е. Ратич. **По $5.00:** М. Мосора — разом — 90.00

В пам'ять бл. п. ІВАНА БОРИСА:
По $20.00: М. і Ю. Флис, Е. і М. Флис, І. Клюфас. **По $10.00:** О. Кархут — разом — 70.00

В пам'ять бл. п. Ф. ЛЬОРХ:
По $15.00: І. Винник, О. Винник, В. і А. Комарницькі, В. Миськів — разом — 60.00

В пам'ять бл. п. о. ВОЛОДИМИРА БУКА:
По $25.00: Родина Білоус і родина Косаревич — разом — 50.00

В пам'ять бл. п. О. КВАСНИЦІ:
По $25.00: 28-ий Курінь УПС — „Верховинки". **По $10.00:** В. і Л. Бойчук, В. і О. Кульчицькі — разом — 45.00

В пам'ять бл. п. МИХАЙЛА ПАВЛИКА:
По $25.00: В. і М. Савчак. **По $15.00:** К. і М. Савчак — разом — 40.00

В пам'ять бл. п. ПЕТРА ГУРИ:
Ю. і Х. Навроцькі — 25.00

В пам'ять бл. п. о. ЙОСИФА КОСТЕКА:
Р. і К. Скоробогаті — 20.00

В пам'ять бл. п. МИХАЙЛА ЛЕВИЦЬКОГО:
По $10.00: В. і В. Сушків. **По $5.00:** М. Свищ-Вілинська і Н. Ярем — разом — 20.00

В пам'ять бл. п. ЗЕНОНА КУРОВИЦЬКОГО:
А. і Б. Василишин — 20.00

В пам'ять бл. п. ОЛЕКСАНДРА ЧЕРНИК:
О. і С. Питляр — 10.00

Разом вплинуло за час від 1-го червня 1971 по день 12-го січня 1972 року	$ 4,953.00
Дописано відсотків	36.15
Разом	$ 4,989.15
Раніше вплинуло	91,489.03
Всего разом	$96,478.18
Переслано досі Їх Блаженству	$96,175.00
Остало в дні 12 січня 1972 на конті ч. 4630 в Кредитовій Кооперативі „Самопоміч" в Ню Йорку	$ 303.18

Роман Гутлевич
Голова Комітету ОАУ Організацій Великого Ню Йорку

Д-р Богдан Олесницький
Голова Комісії

Ераст Куровицький
Скарбник Комісії

У ПРІСТОНСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ знову розпочнуть вишкіл офіцерів запасу. Таку постанову 30 голосами „за" винесла Рада Опікунів, „проти" було тільки 4 голоси. Прінстонський університет раніше вишколював молоді офіцерські кадри для армійського запасу, але через заворушення серед студентів таку практику довелося припинити. Тепер уже студентських заворушень не було, траплялись лише окремі вияви студентського невдоволення, що не мали масового характеру.

ПРЕЗИДІЯ ФОНДУ КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

тедри. В тому часі ФКУ не розпоряджав ще сумою, що вистачала б тільки на одну катедру, але Гарвард погодився, що всі три катедри можуть бути встановлені до кінця 1972-го року за таку ж суму по $600,000.00 за кожну, без уваги на те, якої суми фундації вимагатиметься в тому часі. До речі, вже в наступному році, 1969-му, висоту фундації на одну катедру в Гарварді піднесено до ОДНОГО МІЛЬЙОНА долярів, отже, мавши на увазі три катедри, ФКУ своїм домовленням з Гарвардом — можна б сказати — заощадив щонайменше $1,200,000. Проте, це знову залежить, чи ФКУ виконає своє зобов'язання до кінця цього року.

Це відноситься і до необхідного для завершення Осередку Українських Студій в Гарварді фундації на встановлення, повне вивінування та забезпечення кваліфікованими працівниками бібліотеки. До кінця цього року Гарвард прийме фундацію на таку бібліотеку у такій самій висоті, як вона виносила в 1968-му році, отже у висоті $ 600,000.00. Якщо ця нагода до кінця року не буде використана, в наступному році висота такої фундації може бути вдвоє більша.

Ентузіястична підтримка

Приявні на нарадах, зокрема репрезентанти професіоналістів та студентської молоді, виявили таки справді максимальний ентузіязм до дальшого розвитку українських студій в Гарварді, до повного завершення яких науково-дослідним інститутом потрібно буде ще дальших 1,400,000.00 долярів та рекомендували негайно починати найбільш інтенсивну кампанію за збірку повної суми — $ 2,800.000.00. Цю думку і пропозицію обстоювали головно молоді професіоналісти та студенти, які рівночасно ставили до розпорядження в збірковій кампанії весь свій апарат та всі свої можливості. Преса, радіо, телефони, компютори і відвідини по хатах напевно дадуть бажаний успіх — твердили ці молоді професіоналісти і студенти. Інші вважали, що в теперішніх обставинах та при багатьох інших зобов'язаннях збірка такої суми впродовж одного року була б непосильним тягарем для громади й остаточно вирішено, повести збірку етапами, при чому першим таким етапом буде збірка $ 800,000.00 на виконання найбільш пекучого зобов'язання в Гарварді в найкоротшому часі. Вже в найближчих днях буде проголошений в цій справі спільний заклик Президії ФКУ і його Наукової Ради та Гарвардського Комітету Українських Студій, Президії Секретаріяту СКВУ та багатьох центральних, професійних, громадських і студентських організацій.

Відгомін подій в Україні

У згаданому заклику знайшли свій відгомін і останні події, нові репресії совєтського режиму проти інтелектуалістів в Україні. В заклику м. ін. сказано:

„Якраз тепер, коли пишемо ці слова, дійшли до нас тривожні вісті з Краю: Світличний, Чорновіл, Дзюба, Сверстюк та інші заарештовані. Окупант України посилив свій наступ на носіїв історичної пам'яти – українських діячів культури. Тюрми знов заповнюються. Світові пресові агенції кожного дня подають нові імена жертв. Окупант хоче перетворити мільйонові українські маси в роботів — відібравши їм їхню ідентичність. В той сам час починає запускати коріння і твердо вростати в науку вихована семінарем українських студій нова Гарвардська генерація висококваліфікованих і наймолодших українських вчених. Вже появляються продукти її наукової активности, що здобувають міжнародне признання і — що найважливіше — великий відгук і надії в Рідній Краю. На український Гарвард звернені очі Краю, бо це його надія і сподівання..." сказано в заклику.

Власне у зв'язку з цими останніми тривожними вістями з України зібрані, зокрема студентська молодь і професіоналісти, доражували і прямо вимагали негайно починати збіркову акцію на завершення Осередку Українських Студій в Гарварді та не тільки великого, але й найбільшого бажати.

Подробиці запланованої збіркової кампанії та її першого етапу — збірки $ 800.000.00 в найкоротшому часі будуть проголошені вже в найближчих днях.

На закінчення нарад мгр Степан Хемич дякував учасникам та, зокрема голові місцевого Відділу ФКУ д-р Ірині Падох і паням Левицькій, Хемич, Бедрій, Тарнавській та іншим, що крім участи в нарадах подбали також про перекуску і каву.

ЗБИЛИ СОВЄТСЬКИЙ МІГ

Сайгон.— Над Північним В'єтнамом збито совєтський джет МІГ-21 — подає американське командування в Сайгоні, столиці Південного В'єтнаму. Американські бомбовики вилітали знову по 75 літаків — з чердаків двох велетнів літаконосців, „Констеллейшен" і „Ентерпрайс", стаціонованих на водах затоки Тонкіну, щоб бомбардувати шляхи просування північно - в'єтнамських військ на південь і його постачання почерез територію Ляосу.

Д-р Бемко командиром Відділу Українсько-Американських Ветеранів

Ірвінгтон, Н. Дж. — На своїх річних зборах 6-й Відділ Українсько-Американських Ветеранів у Ірвінгтоні, Н. Дж., вибрав — командиром Відділу д-ра Ярослава Бемка на 1972-й рік. Д-р Я. Бемко відомий у тій місцевості громадський діяч і керівник Кругольної Ліги, що відзначає тепер 25-ліття з часу заснування. На зборах було вибрано нову Управу 6-го Відділу УАВетеранів. Попередня Управа надіслала до конгресмена Родінно і сенатора Кейса листи, в яких прохала стати на захист не тільки переслідуваних жидів у СССР, а й українців та інших не російських народів і спільнот. Сенатор Кейс повідомив у листі до попереднього Голови Відділу Михайла Литвина в кінці минулого року, що він бере те прохання до уваги й пише відповідну інформацію до Генерального Прокуратора ЗСА, що сенатор Кейс і виконав.

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Марії Когутяк
складаю 10.00 долярів
на Фонд Верховного Архиєпископа.

Мирослава БЕЛЕЙ

Замість квітів на могилу
бл. п. д-р ДОМІЦЕЛІ ЯСІНЧУК
складають 25.00 долярів
на Наукове Т-во ім. Тараса Шевченка:
Теодозій СТАВНИЧИЙ
Богдана САЛАБАН
Малина ДЗЮБА

Замість квітів на свіжу могилу моєї Товаришки
бл. п. д-р ДОМІЦЕЛІ ЯСІНЧУК
складаю 10.00 долярів
на Українську Санітарно-Харитативну Службу в Мюнхені.

ВШ. Родині Покійної висловлюю слова глибокого співчуття.

Неоніля МЕЧНИК

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. ОЛЕНИ ЧАПЕЛЬСЬКОЇ
складаємо 20.00 долярів
на Українську Санітарно-Харитативну Службу в Мюнхені.

ВШ. Родині Покійної висловлюємо наші глибокі співчуття.

Неоніля МЕЧНИК
Ольга і Ярослав ЧИПАК

Ділимося сумною вісткою з Рідними та Приятелями, що в п'ятницю, 21-го січня 1972 року, по короткій недузі відійшов у Вічність наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БРАТ, ШВАГЕР і ВУЙКО

бл. п.

ВАСИЛЬ ФАРМІҐА

б. інспектор асекураційного Т-ва „Дністер" у Львові, учасник Визвольних Змагань в рядах УГА,
народжений 13-го січня 1899 р. в Глинянах, Зах. Україна.

ПОХОРОН відбудеться у вівторок, 25-го січня 1972 р. з церкви св. Юра в Ню Йорку, на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку —

дружина МАРІЯ
та Рідня в Україні, Польщі й Америці

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 23-го січня 1972 р., упокоївся в Бозі, наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.

ОЛЕКСІЙ БАРИШПОЛЕЦЬ

народжений 30-го жовтня 1904 р. в Україні.

ПАРАСТАСИ відбудуться в понеділок і вівторок, 24 і 25-го січня 1972 р. о год. 7:30 вечора.

ПОХОРОН відбудеться в середу, 26-го січня 1972 р. о год. 9-ій ранку в церкві св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Безмежним горем прибиті:

СОФІЯ — дружина
МАРФА — донька з чоловіком МИХАЙЛОМ і дітьми
син — ВОЛОДИМИР
Ближча і дальша Родина в Америці й Україні

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРА СВ. ТРОЙЦІ
359 Брум вул., Ню Йорк, Н. Й.
з жалем сповіщає, що 20-го січня 1972 р. упокоївся в Бозі, на 74-му році життя,
заслужений, довголітній парафіянин — староста

бл. п.

СЕРГІЙ ЗНАЄНКО

ПОХОРОН відбувся на Українському Православному Цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж., в понеділок, 24-го січня 1972 р. о год. 11-ій ранку.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ВШ. Дружині і Родині Покійного складаємо вислови глибокого співчуття.

ВІДДІЛИ ТОВАРИСТВА ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКЦ ВІДБУЛИ НАРАДИ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

зіслати до Відділів Т-ва, які ще раз на місцях його продискутують і свої завваги перешлють до статутової комісії, що улегшить працю на З'їзді Т-ва.

Українська Помісна Церква по V. Архиєпископському Синоді

Справу мали реферувати проф. Микола Чубатий, Юрій Коритко з Боффало і д-р Я. Крив'як з Клівленду. Нажаль, проф. М. Чубатий не зміг взяти участи з огляду на стан здоров'я і також Я. Крив'як був перекоджений, але переслав свої думки до цієї проблеми, які були зачитані. Безпосередньо до теми висловився Юрій Коритко. Він підкреслив, що говоритиме не про ситуацію УК-Церкви, але про настрої мирян після 5-го Архиєпископського Синоду і то на базі настроїв мирян у Боффало. Ю. Коритко ствердив — зовнішні обставини не багато змінились. Треба сподіватись, що після 5-го Архиєпископського Синоду буде більше відплатних акцій зі сторони Ватикану й Москви. По 5-ому Синоді постала здезорієнтованість мирян, зневіра й недовір'я. Це породжує загрозливі явища, що може довести до повної байдужости. В дальшому, це може привести до провалу — припинення моральної й матеріяльної піддержки. Шляхи Товариства до 5-го Синоду були виразні й ясні, а тепер існує повне непорозуміння і неясність. Таємничість Синоду, як сказав доповідач, а вірніше його неясність полягає в тому, що він не був проголошений офіційною дорогою по церквах — на доручення Владик, і брак правдивих інформацій викликає в мирян два питання:

1. Чи 5-ий Архиєпископський Синод відбувся внаслідок порозуміння ієрархії, чи під тиском мирян, і

2. Чи 5-ий Архиєпископський Синод є фундаментом у відбудові нашої УКЦеркви, чи капітуляцію? Миряни ждуть на відповідь. Закінчуючи, Ю. Коритко сказав — відповіді на ці питання можуть дати тільки Верховний Архиєпископ, Блаженніший Кир Йосиф Сліпий і Владики.

Згадано, що останні потягнення Ватикану, себто назначення о. Мирослава Марусина на візитатора для українців в Західній Европі, де немає українських екзархатів, і номінація о. Єфрема Василя Кривого, ЧСВВ, на єпископа Бразилії, говорять про повну іґнорацію постанов Синоду УКЦеркви. Ці події чим раз то більше викликають занепокоєння і тривогу мирян за дальшу долю нашої Церкви. Серед мирян вкрадається зневіра і вона може погано відбитись для нашої Церкви.

Голова д-р З. Ґіль — тому, що референти згадували справу нової номінації на єпископа і назначення нового візитатора, а для цього ми передбачували окрему точку, ми її тепер получимо разом, щоб дискусія відбувалась над цілим комплексом цих проблем. Щодо останніх потягнень Східньої Конґреґації, Управа Т-ва видала окремий „Комунікат", в якому з'ясовані ці проблеми. При цьому було додаткове пояснення до резиґнації з свого посту як діючого візитатора Кир Івана Бучка. Резиґнація, про яку говориться тепер, була зроблена тому півтори року, але Східня Конґреґація вирішила сповнити прохання Кир Івана Бучка щойно тепер. Плян Східньої Конґреґації ясний і не потребує коментарів.

Дискусія

В дискусії взяли участь ред. Василь Пасічняк, д-р Роман Осінчук, проф. Рейнарович, о. шамбелян Прийма, д-р Рома Навроцька, д-р Бачинський, М. Галів, Г. Яремчук, інж. Іван Кузємський, д-р Марія Клячко, мґр Ева Піддубчишин, Ярослав Кривий, Ф. Колодій, п-і д-р Мендюк, д-р Мирослав Миндюк, проф. Л. Рудницький, інж. Роман Левицький, М. Бойко, Ю. Малаховський та інші. Відмічено, що референти з одного боку наголосили надто песимістичний стан, а з другого оптимістичний. Очевидно, було одне і було друге. Ми повинні шукати найбільш збалянсованої середини. Підкреслювано, що організована акція Т-ва, себто праця всіх мирян, мала вплив на відбуття 5-го Архиєпископського Синоду. Також вказувано, що коли б не було 5-го Синоду, ледви чи УККА був би осягнув у своїй збірці суму сто тисяч долярів. Це не означає, що ми є проти збірки УККА, ми є за тим, щоб УККА збирав два рази так, але щоб тут була ясність і щоб він піддержував загальноукраїнські справи, бо сьогодні боротьба на церковному відтинку має також суто національне питання, це боротьба за наше українське „я".

В загальному громада не знає куліс, не знає, що Східня Конґреґація увела номінацію і назначення поза відомом Голови Синоду Верховного Архиєпископа Блаженніого Кир Йосифа Сліпого. Сьогодні перед Т-вом стоїть ще трудніше завдання — довести до відому широкої української громади, що нас стараються приспати, щоб ми поволі забули про нашу Церкву, щоб ми її залишили тим, які хочуть її продати в діялозі Ватикан - Москва. Шукаймо всіх можливостей, стукаймо до різних брам і дверей, а в першу чергу до людських сердець, покажім, що ми з любови до нашої прадідної Церкви, до свого українського народу, боремось тут за історичні права нашої Церкви і що ці ідеали, які ми голосимо, варті з нашої сторони уваги, праці й відданости.

Справа процесу о. проф. Мальоні

Справу зреферував д-р Роман Осінчук. Він підкреслив — на цьому форумі не потрібно говорити хто такий о. проф. Мальоні, який один з перших публічно заявив, що нам прислуговує патріярхальна система і що Верховний Архиєпископ Сліпий має ті самі права, що патріярх. Отець Мальоні не тільки говорив, що нашій Церкві належиться і що ці права треба самим собі взяти, не тільки говорив, що робити, але й сам нам допомагав у наших акціях, демонстраціях публікаціях, став справді нашим приятелем не тільки на словах, але й на ділі. Другим таким нашим щирим приятелем, який не менше нам допомагав і допомагає є проф. д-р Бирд, що є редактором католицького журнала „Діяконія" і займає одне з поважних місць у католицькому світі. За те, що о. проф. Мальоні обороняв наших прав, підкреслював, що нашій Церкві дістьця кривда зі сторони Ватикану, одержав упімнення від настоятеля свого єзуїтського чину. В останньому часі о. проф. Мальоні повідомив управу Т-ва, що в цій справі мав розмову з своїми єзуїтськими чинниками, де йому було сказано, щоби він перестав займатись українською справою, бо здається, це перешкаджає діялогові Москва-Ватин. Перед о. Мальоні була поставлена альтернатива: або він перестане дальше займатись українськими церковними справами, або приїде на процес до Риму. Мальоні вибрав другу альтернативу, себто вибрав їхати в цій справі на процес. Коли про це рішення довідався проф. Бирд, він зголосився поїхати разом з о. Мальоні. Ідеться тут про виключно справу нашої Церкви — підкреслив д-р Роман Осінчук. Треба сподіватись, що цей процес може принести ще більший розголос нашої справи у католицькому світі й взагалі. Ми повинні бути вдячні о. проф. Мальоні за його посвяту, приятельську і християнську любов до нашої Церкви. З нашої сторони ми повинні обидвом нашим приятелям допомогти фінансово у їх поїздці на процес до Риму, який мав би відбутись у половині лютого ц. р. Після повищого з'ясування розвинулась коротенька дискусія. В дискусії було загальне схвалення, щоби беззастережно допомогти згаданим нашим приятелям в цьому процесі так морально, як і матеріяльно.

Найближчі завдання

Про наші найближчі завдання реферував інж. Степан Процик. Він звернув увагу, що Відділи Т-ва не повинні спиратись у своїй праці тільки на інструкціях чи дорученнях від Головної Управи, але проводити самостійно. Було б побажано здобувати засоби комунікації, комунікації до широкого кола слухачів через наші радіопрограми. Тут він навів Філядельфійський зразок, де Відділ Т-ва зорганізував радіопрограму, яка успішно проводить працю. Якщоб такі радіопрограми постали в інших осередках, то Філядельфійський міг би служити матеріялами; коментарями та іншими новинами. Згадав про потребу фінансів, про працю й труднощі журналу „За Патріярхат", якого він є редактором. Висунув пропозицію, що Т-во потребує пресового органу, який появлявся б частіше, як квартально. Щодо відзначення 80-ти річчя Верховного Архиєпископа Блаженішого Кир Йосифа не можна зараз нічого точно сказати, як це буде відбуватись, бо невідомо, чи Верховний приїде до ЗСА, чи ні. Це все ще буде залежати. Управа Т-ва пробувала нав'язати безпосередній контакт з Митрополитом Амвросієм Сенишиним, написавши листа з метою, щоби можна було обговорити ряд справ, а між ними і справу відзначення 80-ти річчя Верховного. Прийшла відповідь, що Митрополит Амвросій Сенишин радий зустрінутись, але Управа повинна б полагодити справу „бойкоту українських Церков в ЗСА". Крім цього, референт відмітив, що вже сьогодні треба буде вирішити деякі справи по підготові до найближчого з'їзду Т-ва, що повинен відбутись весною цього року.

Після цього відбулась широка дискусія, яка в основному велась довкола питання відзначення 80 річчя Верховного і справи фінансового бойкоту. В дискусії звернули увагу, що в постановах Мирянського З'їзду не було вжито такого окреслення, як „фінансовий бойкот наших Церков в ЗСА". Були прийняті фінансові санкції по відношені до наших Владик, але в жадному випадку не до Церков. Були суґестії, щоби цю справу вияснити з Митрополитом Амвросієм Сенишиним. Також були пропозиції, щоби в імені цієї наради звернутись до Митрополита А. Сенишина, щоби якось спільними силами провести відзначення 80 річчя Верховного. Обмін думок на ці питання був жвавий. Щодо з'їзду Т-ва, то вирішено, щоби голови Відділів творили виборчу комісію, себто підготовили на з'їзд кандидатів до нової управи Т-ва. Заплянувано акцію писання листів до священників у Бразилії. Таку ж саму акцію спрямовано супроти о. Мирослава Марусина що повинен був би бути вияв невдоволення і протесту проти такого поступування. Ватикан може наділяти функції, але ніде не є сказано, що запропоновані мусять прийняти. Респект, пошана самих себе, своїх обітниць, публічних заяв є конечністю. Запропоновано вислати сердечні привітання й побажання голові Т-ва св. Андрея о. Володимирові Андрушкові з приводу його 35-річної священничої праці і вислати привіт Голові Синоду Верховному Архиєпископові Блаженнішому Кир Йосифові Сліпому.

Микола Галів

НОВИЙ МІНІСТР ПЕКІНУ

Пекін. — У Комуністичному Китаї став новим міністром закордонних справ Чі Пенґ-фей, який прийшов після Чена-ї, що помер недавно у віці 71 рік. Новий комуністичний китайський міністер закордонних справ не стоїть високо у партійній ієрархії мабуть тому, що нас правжнім керівником китайської закордонної політики залишається прем'єр Чу-Енлай.

СССР визнав державність Банґладешу

Москва. — У Москві й у столиці колишнього Східнього Пакістану, тепер нової держави Банґладешу Дакка, проголошено у понеділок 24 січня одночасно офіційне визнання Совєтським Союзом суверенности Банґладешу з висловом готовости обмінятися дипломатичними представниками. Совєтський „президент" Микола Підгорний і прем'єр Алексєй Косиґін вислали в цій справі депешу президентові Банґладешу Абу Саєдові Чудґурі і прем'єрові шейхові Муджібурові Рахманові. З прикметним большевицьким проводирям цинізмом підкреслюється в тій совєтській депеші миролюбність совєтської закордонної політики та її „вірність принципам самовизначення". Дотепер визнали Банґладеш Індія, Бутан, Бірма, Юґославія та совєтські сателіти Польща, Східня Німеччина і Болгарія. З усіма тими державами Пакістан зірвав дипломатичні взаємини, вважаючи, що визнання державности Банґладешу було нельояльним супроти Пакістану актом, бо прийшло тоді, коли Пакістан не мав ще часу ані змоги переговорити з Банґладешом про можливості якогось державного зв'язку з ним з уваги на приявність в Банґладеші індійської окупаційної армії. Не відомо, як поведеться Пакістан супроти Совєтського Союзу, тим паче, що — мабуть — внедовзі також деякі західні держави, особливо 10 держав західньої Европейської Економічної Спільноти також визнають Банґладеш. Цю справу вірогідно обмірковуватиме президент Пакістану Алі Зульфікар Бутто з головами середньо-східніх держав, куди він виїхав з короткими відвідинами. Тепер він перебуває в Анкарі в Туреччині. Можна було сподіватися визнання Банґладешу Москвою, бо вона підтримала Індію в її війні проти Пакістану, внаслідку якої власне й постав Банґладеш.

80-річчя Верховного Архиєпископа і День Помісности УКЦ в Чикаго

Під керівництвом Преосвященного Кир Ярослава, Комітет Громадської Дії за Патріярхат Помісної Української Католицької Церкви в Чикаґо інтенсивно підготовляється до величних святкувань 80-річчя Верховного Архиєпископа Кир Йосифа і Дня Помісности нашої Католицької Церкви в неділю 20-го лютого ц.р. Цього дня перед обідом у всіх українських католицьких церквах Чикаґо відправляться Торжественні Літургії. Святочний концерт відбудеться о годині 5-ій по обіді в Лейн Технікал Гайскул (Вестерн Евню й Едісон). Мистецько-програмову комісію очолив о. Іван Кротець з парафії свв. Володимира й Ольги. В склад її входять мистецькі керівники вісьмох хорів, які візьмуть участь в концерті. Головну промову виголосить Преосвященний Кир Ізидор, Торонтонський єпископ. Ціла програма триватиме годину і 45 хвилин.

Комітет випустив з цієї нагоди пропам'ятні відзнаки і окремі картки особистих привітань Верховному Архиєпископові. Кожний, хто бажає передати особисті побажання в день 80-річчя Дорогого Первоієрарха, може зробити це у всіх парафіяльних урядах, канцеляріях громадсько-церковних організацій, українських щадницях і книгарнях Чикаґо й околиці, складаючи при цьому Дар Любови і Вдячности на потреби нашої Помісної Церкви.Сподіваються, що всі українці - католики перешлють ці побажання і цим докажуть свою відданість Голові Української Католицької Церкви.

В суботу 19-го лютого 1972 р. відбудеться зустріч-вечеря представників Організацій, членів Комітету, з нашими Владиками — Кир Ярославом і Кир Ізидором та духовенством.

І. Л.

ІНЖ. Ю. КОВАЛЕНКО В КАТАСТРОФІ

Париж. — Інженер Юрій Коваленко, голова Української Національної Єдности, УНЄ, у Франції, потрапив під час переходу вулиці в Парижі під авто і був важко поранений. Інж. Ю. Коваленко, повідомляло „Українське Слово" з Парижу в числі з 23 січня, перебуває в лікарні: „Поранення вимагає довшого побуту в лікарні", сказано в короткому повідомленні.

ЄКАТЕРІНА ФУРЦЕВА В НЮ ЙОРКУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

цікавилася лише тим, як промостити собі кар'єру, вона не звертала уваги на моду. Тепер вона речник, арбітр моди, „ходяча реклама мод" своєї країни. На ній шиковна вовняна сукня із золотою абстрактно ґравірованою запинкою, золотий браслет, спеціяльно зроблений для неї, і мінкове темне хутро — проєкту найбільш відомого російського моделяра Станіслава Зайцева. Вона сказала, що совєтські моди використовують на Заході, тільки до цього не признаються... А хіба це не з СССР високі чоботи, хутра, капелюхи, гаптовані спідниці?.. Але в Совєтському Союзі мода швидко проходить. Останнього року носили „міні", і молоді все ще цього притримуються. Тепер вбираються в те, що кому подобається, що кому підходить до обличчя чи постави.

Фурцева признає, що їй смакує американський харч і каліфорнійські вина. Але з усього найцікавіше їй те, що вона зустрічалась із багатьма людьми, і вони завжди доходили до порозуміння. Вправді більшість їхніх розмов зводилась до теми культурного обміну, і кожний з її бесідників заявляв бажання відвідати Совєтський Союз. В останніх 16-ох роках її країну відвідало 32 американські групи, і найбільше враження залишили симфонічні оркестри та балет.

В Ню Йорку вона відвідала Музей Ґуґенгайма, Музей Модерного Мистецтва, совєтських і американських високих урядовців, Дейвіда Рокефеллера. З її приватних візит — це гостювання у співачки Марії Колляс і п-ва Гементів, які в Галерії Коркоран мають деякі репродукції російського мистецтва. По крамницях у неї не стало часу ходити, хіба трохи в Лос Анджелесі, і вона проїхалась по 5-ій Евеню.

На прощання Фурцева подала кореспондентові дбайливо виплекану руку і зникла, щоб вибратися на інші відвідини.

А в коридорі і в сусідній кімнаті із широко відкритими дверима п'ять аґентів секретної служби і жінка пильно берегли, не спускали з очей... Єкатеріну Алексєєвну Фурцеву.

Чи це інтерв'ю з совєтським міністром культури піднесло бодай краєчок завіси над дійсним станом культури в СССР, закутої в залізні обручі соцреалізму? Очевидно, ні. „Чемність" американського кореспондента не дозволила йому також запитати Фурцеву про переслідування культурних діячів в „суверенних" республіках СССР, зокрема в Україні, про останні арешти молодих українських інтелектуалів, які стоять в обороні культури своїх поневолених Москвою народів.

АНГЛОМОВНИЙ „ВІСНИК" УГПЦ

Вінніпеґ. — Консисторія Української Греко - Православної Церкви інформує, що в той час, як „Вісник" українською мовою дістав більше нових передплатників — англомовний додаток „Геральд" все ще „ не має достатнього числа читачів", що оплачувало б і оправдувало його появу. Тому Консисторія постановила продовжити видання „Геральда" ще до червня місяця 1972 року, але якщо до того часу не назбирається досить читачів, то видання буде припинене.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 30-го СІЧНЯ 1972 р.

MANVILLE, N.J. Річні збори Т-ва Т. Шевченка 349 Відд. о год. 2-ій по пол. в домі М. Габера при Вашинґтон Аве. На порядку: відкриття, звіти Управи і Контр. Комісії, вибір нової управи на 1972 р. та інші важні справи. Проситься чл. Прибути. — И. Геречка, предс., М. Захарко, секр.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Річні загальні збори 209 Відділу о год. 2-ій по пол. в Горожан. Клюбі, 728 Рузвелт стр. На порядку: вибір управи на 1972 р. Проситься членство прибути. — Управа.

ЧИКАГО, Ілл. Річні загальні ззбори Б-ва св. Стефана 221 Відд. о год. 1:30 по пол. в домі УНСоюзу, 845 Н. Вестерн Аве. На порядку: відкриття, звіти членів Управи, Контр. Комісії, дискусія, вибір нової управи на 1972 р., внески і запити, Проситься чл. прибути. — М. Цісовський, пред., Т. Шпікула, секр.

ФЛІНТ, Міш. Річні збори 303 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі. Присутність членів побажана. — В. Лещук, секретар.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні загальні збори Т-ва ім. Л. Мишути 153 Відд. о год. 10:30 ранку в домі Спортового Т-ва Тризуб, 4932 Н. Брод вул. На порядку: відкриття і прийняття порядку нарад, вибір президії, відчитання і прийняття протоколу з поп. З.З., звіти Управи, дискусія, звіт Контр. Комісі і уділення абсолют., вибір нової управи, внески і запити, закриття. На зборах можна заплатити чл. вкладки. Після зборів — традиційна гутірка і перекуска. Проситься чл. прибути. — І. Одежинський, гол., проф. Б. Гнатюк, заст., І. Скіра, секр., Б. Артимишин, заст., М. Прасіцький, касир.

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

— ПРОГОЛОШУЄ —

КОНКУРС на СТИПЕНДІЇ на АКАДЕМІЧНИЙ РІК 1971-72

ДЛЯ КАНДИДАТІВ МЕДИЧНИХ І СПОРІДНЕНИХ НАУК

ТАК У АМЕРИЦІ, ЯК І В ІНШИХ КРАЯХ.

Першенство мають ті кандидати, котрі здали перший реґороз і можуть виказатися свідоцтвами зі зложених іспитів.

Подання про стипендію враз із залучниками, як: а) Посвідка впису на університет, або свідоцтва про зложення іспитів, б) Свідоцтво незаможності, стверджене Студентською Громадою, в) Посвідка своєї парохії або одної з наших молодечих організацій, в якій брав активну участь — проситься надсилати до 15 січня 1972 на адресу голови Стипендійного Фонду УЛТПА —

д-ра Миколи Крижановського
77 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

ГОЛОВНА УПРАВА УЛТПА

ТАРЗАН, Ч. 6688. Дикі кабани рятують Тарзана й Чу лю

Глибоко-глибоко, щоб жадна звірина не могла занюхати їхніх тіл! ЗУД каже, що спадуни з Момбузі привезуть гончих собак.

Серґо, що це за галас? Дикі кабани! Забагато для нас, щоб убити їх! Втікаймо!